Andlig kosmologi

Ytterlig förankring och förfining och av min kristet teosofiska livssyn

av

Lars Larsen

(Partly in English: Spiritual cosmology. Yet another grounding and refinement of my Christian theosophical view of life)

Stockholm 2023

Tillägnas Jakob Böhme på Andra Sidan, han, kanske den första kristna teosofen.

Innehåll

Förord

Denna bok består av blogginlägg (i kronologisk följd) från bloggarna ”Forest Man” (www.larslars.blogg.se) och ”I väntan på Jesus” (www.skogslars.blogg.se), och är en förankring, en grundning (”grounding”) och en ytterligare fördjupning av min kristna teosofi och andevärldslära i böckerna ”Paradiset”(2018), och ”Paradiset, del 2: En bok om himlen” (2019), och ”En kristen teosofi” (2020), och ”Naturväsendenas återkomst” (roman, 2022), och ”Organic Eschatology. An ecotheological treatment of the End Times, rooted in Science, Nature Mysticism and Old School Theosophy” (2022) och “En fantasi om mitt inträde i himlen” (roman, 2023).

Som ni ser, har jag skrivit och funderat mycket i ämnet, så mina tankar börjat klarna och utkristallisera sig till en lära. Många tankar i denna bok har redan uttryckts i ovannämnda böcker, på andra sätt. Men jag tycker ändå den här boken är värd att skrivas, för så viktigt är ämnet. Och alltid kommer det något nytt.

Kanske den basalaste och viktigaste trosfrågan är frågan om det alls finns en ”högre värld”. Den frågan har jag ägnat ingående studium i denna bok, vilket jag inte gjort i de tidigare böckerna. Det tillhör mina teoriers förankring, grundning (”grounding”). Jag lånar ett öra till spiritualismen, och lär av

den, får bekräftelse av den. Och nära-döden upplevelserna ges också en chans.

Jag önskar dig en trevlig läsning.

Lars Larsen, Stockholm 12.7.2023

De tre seendeformerna hos människan och livets tre plan

Jag skall i det här inlägget gå in på människans tre seendeformer och sedan vidare till livets tre plan baserad på en tolkning av Tabernaklets arkitektur, sådan den en gång var hos judarna i öknen, med tre skilda områden; förgården, det Heliga och det Allraheligaste.

1. Den enbart materiella seendeformen, förgårdsseendet

Tabernaklets förgård var det yttersta och största området i tabernaklet, längst borta från det Allraheligaste där bara översteprästen fick vistas. Förgårdsseendet är att bara se det materiella. Vi som har enbart förgårdsseendet får dock veta ting om det heliga och det allraheligaste genom Jesus, helgon och mystiker som gästar oss i kropp eller i text.

2. Den enbart andliga seendeformen, det Heliga seendet.

Det Heliga var ett område inne i tabernakeltältet, dvs. i Helgedomen. Det Heliga seendet är vakendrömmarnas och visionernas värld, där vi tycks ha ett direkt möte med det gudomliga, men ändå är det drömmar och hallucinationer vi har haft. Här ryms alla "nära döden-upplevelserna" och alla "astralresor" och "ut ur kroppen-upplevelser". Alla dessa är drömmar, vakendrömmar. De kan verka hyperverkliga, men ändå är de drömmar. Varför tror jag så? Jo, de har för många motsägande

uppgifter, vissa får höra att reinkarnation är verkligt och andra möter ingen reinkarnation, vissa ser helvetet och andra ser inget helvete, osv. Men ändå tror jag man kan möta andar och änglar som finns i verkligheten, som är helt verkliga, men de möter oss genom drömmar, lite som man kan uppleva verkliga besök från andevärlden i sina nattliga drömmar. Det är lite som att få möta översteprästen och tala med honom om vad han sett i det Allraheligaste. Man får veta indirekt, man ser som i en spegel, det är inte ett direkt möte med den yttersta verkligheten.

3. Det andekroppsliga seendet, det direkta mötet med Verkligheten, det Allraheligaste seendet.

Det Allraheligaste var det innersta rummet i tabernakeltältet. Hit fick bara översteprästen gå in på Stora Försoningsdagen en gång om året, med offerblod från en slaktad bock. Det Allraheligaste seendet är det vi får efter vår död här på jorden, då vi träder in i himlen en gång för alla, utan att komma tillbaka från döden. Då får vi äntligen se Gud och Jesus och himlen ansikte mot ansikte, inte längre i en spegel. Ingen har ännu kommit materiellt och jordiskt levande tillbaka från detta seende. Det betyder att ingen kan se Gud och leva, som det står i Gamla Testamentet. Detta seende är ett både andligt och kroppsligt seende, på samma gång, ett andekroppsligt seende, och det är en materiellt fullt verklig värld man träder in i. Det är Uppståndelsens Värld, som jag tycker om att kalla det. I drömmarnas värld kunde man flyga med tankens hjälp, men se, här i den sanna andevärlden finns naturlagar igen, bara att de är himmelska naturlagar,

som ser till att inget lidande finns. Jag gissar att man inte kan flyga med tankens hjälp. Men jag gillar mer en handfast verklighet än drömmarnas undanglidande värld. Man kan inte röra sig enbart med tanken i den andekroppsliga världen. Man kan få små sår som läker fort. Man blir trött och måste sova. Natten finns, men den är enbart skymning, inte becksvart mörker. Man lever på riktiga planeter som kretsar kring riktiga solar. Man känner igen landskapen från jorden på vår planet i Uppståndelsens värld. Man blir hungrig och måste äta, men mat finns i överflöd och är oerhört läcker. Man blir mätt och måste bajsa. Men bajset är rent som dagg. Som sagt, det är en materiellt fullt verklig värld, men utan lidande. Guds helandekrafter är här helt dominerande. Och entropin har sin motpol i Det Eviga Skapandet. Det finns en balans mellan entropilagen och nyskapelselagen. Det är en värld som har sparat det bästa från jordens materiella värld, en värld där alla tings daggfriska arketyper eller urbilder finns. Det är en värld där miraklens lagar dominerar över vardagsrutinens lagar. En dag skall denna värld förenas med vår. Det kallas alltings återställelse i Jesu återkomst.

Livets tre plan

Dessa tre seendeformer korresponderar med livets tre plan, det materiella, det andliga och det andemateriella. Det materiella är den här världen. Det andliga är ett mellantillstånd mellan det materiella och det andemateriella, och har ingen objektiv verklighet. Det andemateriella är slutstationen, där vi hamnar till sist.

Den har full materiell verklighet, här och nu, och skall en gång omfatta hela verkligheten. Men man måste minnas att anden härskar över materien, och därför är det inte möjligt för oss att se den andliga materien. Den finns liksom på ett plan av materien som övergår vår varseblivningsförmåga, lite som vissa höga ljud som djuren gör är för höga för oss att uppfatta med våra öron. Vi har så att säga anpassat oss till mycket dova och grova ljud. Den enbart materiella verkligheten är en dov och grov värld, av mig tidigare kallat den grovmateriella världen, medan jag kallade Uppståndelsens värld den finmateriella världen.

Men Uppståndelsens värld finns redan nu. Jesu uppståndelse är ett bevis på det. Och det är till den världen vi går efter döden. Alla varelser uppstår från de döda i dödsstunden, med en kort vistelse i det Heliga, drömmarnas och visionernas värld, i övergången från liv till död. Men vad var det som var speciellt med Jesu uppståndelse? Jo, han var den enda vars kropp inte såg förruttnelse, utan hela kroppen gick över till Uppståndelsens värld i döden. Så genomträngd av Anden blev hans kropp.

Uppståndelsens värld har inget helvete i sig, något helvete finns bara på jorden. I början av skapelsens historia var allt andekroppslig värld, sedan, med Lucifers, Adams och Evas syndafall splittrades världen i å ena sidan Uppståndelsens värld, och å andra sidan en värld där materia och ande var splittrade, med begränsad kommunikation emellan Uppståndelsens värld och den splittrade världen, och vi fick en värld av drömmar och

visioner som förmedlade kontakten mellan de två världarna. I skapelsens början fanns inte denna värld. Den behövdes inte. Man drömde inte då man sov. Och inte drömmer man heller i sömnen i Uppståndelsens värld efter alltings återställelse. Det behövs helt enkelt inte. Materien är så andlig i sig. Det är hemligheten bakom orden att "döden och dödsriket blevo kastade i den brinnande sjön" (Uppenbarelseboken 20:14). Dödsriket är mellantillståndet, det Heliga i tillvaron, som alla döda gör ett besök i i övergången från liv till död. Den brinnande sjön är tillintetgörelsens eld, alltså skall dödsriket tillintetgöras till sist, med alla sina syner av helvete och lidande. Ty många är det som har sett helvetet i dödsriket. Men det är fantasins helvete de ser där. De ser sin kulturs perversa uppfattningar objektiverade, som i en mardröm. Det är hemligheten bakom de s.k. "negativa nära döden-upplevelserna". Alla kan få sådana upplevelser enligt forskarna, de är kulturellt betingade och inte personligt-moraliskt betingade. Men då är det viktigt att minnas att det är vakendrömmar, hur hyperverkliga de än kan synas vara. Hallucinationer kan kännetecknas av hyperverklighet, att det man skådar verkar mer verkligt än verkligheten. Verkligheten själv är alltid mild i sin verklighetskänsla, den övermannar inte en såsom vakendrömmens verklighet gör. Har man inte koll på livets tre plan, kan man tro att mellantillståndet är den slutliga, yttersta verkligheten, och bli oerhört förtvivlad av att se helvetet i detta tillstånd. Man måste verkligen rota sig djupt i **treplanstänkandet**, och genomskåda illusionerna. Spiritismen/ spiritualismen är en värld av illusioner, som det är lätt att fara vilse i, tänk på hur ofta de tror på reinkarnation, denna grymma lära. Bibeln lär

treplanstänkandet*, den har en mer sund syn på det hela. Tabernaklet i öknen var genomsyrad av treplanstänkandet. Man får inte tro på en verklighet bestående av bara två plan, såsom spiritismen ofta gör, då blir läran man predikar grym, för dödsriket/mellantillståndet kan verka grymt ibland, med sina mardrömmar. Jesu uppståndelse lär oss att den yttersta verkligheten inte är grym, och det kastar ett försonande ljus över hela naturen, och också över mellantillståndet. Räds därför ej när du en gång i dödens stund ser lidande i mellantillståndets andevärld. Gå vidare, fullt viss om att du skall till Jesu verklighet i Uppståndelsens Värld.

* Gamla Testamentet lär svagt om uppståndelsen på den yttersta dagen, men den förläggs på slutet av en tidslinje för hela historien, inte på slutet av den individuella historien. Med kristendomen kom vissa att förlägga uppståndelsen redan till dödsstunden, tänk på Jesus som sa till rövaren bredvid sig på korset att "idag skall du vara med mig i paradis" (Lukas evang. 23:43). Dvs. han skulle få komma till samma uppståndelsens värld som Jesus skulle få komma till. Jag kan inte tänka mig att Jesus i denna text menade att de två skulle träffas i mellantillståndets, dvs. dödsrikets paradis och sedan skiljas, Jesus lämnande rövaren i mellantillståndet och han själv gående vidare till Uppståndelsens Värld.

Efterord

Jag har länge sysslat med dessa frågor, och den som följt mig länge kan kanske se hur mina tankar utvecklats. Jag har ständigt ändrat uppfattningar. Detta är ett otroligt svårt område att tänka kring. Man far ständigt vilse. Jag märker att min uppfattning har blivit ljusare med åren. Nu tror jag att alla kommer till himlen i Uppståndelsens värld efter döden. Det var inte alltid min uppfattning.

De två rikena, Babylon och Paradiset, och deras väsen. Och lite historiefilosofi.

(teosofiska funderingar i det ordets äldre bemärkelse, för dem som vill gå djupare i min spekulativa filosofi)

Det finns två riken som kämpar om herraväldet över jorden: Demiurgens, dvs. Satans rike, och Jehovas, dvs. Guds rike, två riken som vi skulle kunna döpa till Babylon och Paradiset. Babylon är civilisationen, den fallna civilisationen, "denna världen", och Paradiset är Naturen med stort N, dvs. den paradisiska naturen. Det är svårt att ringa in vad Babylon är, ty även den synliga naturen på jorden är under Babylons välde, p.g.a. att den har del i syndafallet, den förgängelse och den kamp för överlevnaden som var en följd därav, en följd av att Satan kapade vår planet. Materiens grovhet och stelhet, det grovmateriella däri, dess förlust av Guds eteriska Shekinah-strålglans-aura, kan betecknas som

dess babyloniskhet. Babylon är således, förutom att vara civilisationen, också materiens grovmaterialitet, att vår planet, och det bara vår planet, hela dess natur, har fallit från Pleroma, fullkomlighetens värld, som gör att paradiset på alla andra planeter i universum är osynligt och otillgängligt för oss, så att vi lätt tror att hela universum är fallet i syndafallet (alla planeter i universum är bebodda, men varelserna där lever i en högre dimension, i Pleroma).

Vad är då den fallna civilisationens, Babylons kärna? Ja, den är dubbel grovmaterialitet, syndafallet dubbelt upp. Det är lite som att vårt språk, våra ord var kommunikationens syndafall (före syndafallet kommunicerade vi på ett direkt, omedelbart sätt, genom telepati som var ordlös på ett hemlighetsfullt sätt), medan internet var kommunikationens dubbla syndafall, ty nu kommunicerade vi inte bara med ord, utan **bara** med ord, vi förlorade det levande livets närvaro, dess face-to-face kontakt. En död i sig.

I och med civilisationen, dog materien ännu en gång, förutom att den dött en gång genom syndafallet. Den stelnade ytterligare, förutom att ha stelnat genom Adam och Evas syndafall. Syndafallet fick människan att te sig som levande död, en zombie, inför änglarna, och det var innan människan uppfunnit verktyg och blivit teknisk, civilisationens frö. Civilisationen däremot, fick människan att te sig som ett dött ting, en robot, inför änglarna, så död hade hon blivit. Och det dröjde inte länge innan människans ande blivit så död att hon förnekade sin Skapares existens, samt existensen av allt

övernaturligt, av andevärldens existens. Ateismen och naturalismen/materialismen föddes. Och på samma sätt som civilisationen är den i syndafallet fallna naturens "dödhet" dubbelt upp, så är Paradiset den jordiska naturens "levandehet" dubbelt upp. Jag har skrivit om det förr: att himlen, andevärldens paradis, är mer natur än den jordiska naturen, och att Gud och änglarna är mer naturliga, ociviliserade och "vilda" än de vilda urfolken och de vilda icke-mänskliga djuren i skogen, än mopsen på gatan. Likaså är himlen mer orörd och "pristine" än den mest orörda naturen på jorden, mer orörd och oskuldsfull än en orörd, bortglömd atoll mitt i Stilla Havet. På samma sätt kan vi göra med allt det goda på jorden, allt gott vi upplevt. Himlen är mer vårlik än våren, mer morgonfrisk än det daggvåta gräset om sommarmorgonen, mer fylld av glädje än våra bästa stunder på jorden, osv. osv. Hur kan vi veta detta? Jo, genom att vi vet att vi fallit från paradiset en gång, alltså måste paradiset, på alla sätt, vara en mycket bättre värld än vår.

Andevärlden dog för oss när vi och jorden föll i syndafallet, sakta, över 1000 år, då vi dog i allt yngre och yngre ålder. Innan syndafallet hade vi en beständig närvaro av gudar och änglar, sedan, efter att syndafallet var fullbordat 3000 år f.Kr., fick vi bara besök av dem ibland, alla fick besök, sedan, med syndafallens syndafall, eller det tvådubbla syndafallet; industrialismen på 1700-talet, upphörde besöken helt för dem som anslöt sig till ateismens och materialismens globala rörelse, och sedan, med det tredubbla syndafallet, datoriseringen och digitaliseringen, upphörde besöken helt för de flesta i

västvärlden, för alla dem som anslutit sig till futurismens och transhumanismens globala rörelse, som började på allvar på 90-talet. Detta, att nästan alla sveps med till slut, är förutspått i Uppenbarelseboken i Bibeln, att alla folk följde odjuret (Upp.13)

Men något fyrdubbelt syndafall kommer inte, då människan och roboten blir ett. Babylons fall kommer före det. Ja, Babylon har börjat falla nu. I dess ställe kommer Paradiset åter, sakta, över tusen år. Det börjar med att Moder Jord sakta börjar dö (hennes död och uppståndelse kommer att ta tusen år att fullbordas), och att allt fler upplever besök av andevarelser. Till slut utlöses en lavin av besök. Då "utgjutes Guds Ande över allt kött", och "*era söner och döttrar skall profetera, och era unga män skall se syner och era gamla män skall ha drömmar*." (Joel 2: 28-32) Joels profetia gäller tusenårsriket, då det han beskriver ska öka lavinartat, helt tills gudarna/änglarna/de himmelska andarna permanent vistas bland oss igen. Varför tar det tusen år? Ja, för det första, vem kan se Gud och leva? Jordens materia måste sakta förvandlas och renas för att uthärda Gud, **uthärda glädjen**. I så djupt helvete har den varit. Icke så med "bruden", som skall förvandlas i ett ögonblick vid den sista basunens ljud (1. Kor. 15:52), och detta för att hon sakta förvandlats i sitt inre genom hela livet. Det skall också komma många basuner, Herrens Dag (som domedagen kallas i Bibeln) är som en lök med många lager, inte bara under tiden strax för Jesu återkomst, men också under Tusenårsriket. Detta är viktigt att hålla i minnet, så man inte förvirras. I ett hänseende började Herrens Dag och Babylons Fall redan med Jesu fysiska

uppståndelse år 30 e. Kr. Det var ur-skeendet som allt det andra i Herrens Dag bygger på. Jesu död och uppståndelse satte en gräns för Satans välde, "hit men inte längre", liksom. En liknande gräns sattes i november 2018 då råoljan, och därmed hela civilisationen, peakade. Himlens och de icke-mänskliga djurens glädje var obeskrivlig. Hit men inte längre.

När andevärldens paradis' närvaro i vår värld når en kritisk massa, tar "Jesu återkomst" plats, då alla skall se och förstå att Han är här ibland oss igen. Men Tusenårsriket börjar så smått redan före det, i naturen, vilket jag skrivit om här. Tusenårsriket är också en lök med många lager. Det är det samma som uttrycket "Guds rike" eller "himmelriket" i Nya Testamentet. Vi bär Tusenårsriket redan i vårt bröst, vi som är födda på nytt. Därför är vi redo när Tusenårsriket bryter fram synligt på jorden, och vi får vara frontfigurer i det, "regera med Kristus" med kärlekens makt.

Alla ska få tid på sig, att i fred och ro förvandlas till paradislikhet i Tusenårsriket, undervisade av gudar/änglar och icke-mänskliga djur och brudesjälar. **Det skall bli en tid av folkbildning**, förutom en tid av dom. Skulle vi inte ha tusen år på oss, skulle vinsäckarna rämna av det nya vinet, lerkärlet gå sönder i krukmakarens hand. Vi kommer att förvandlas i takt med att vår miljö förvandlas. Det är mycket som ska nedmonteras och städas bort. Gud kommer att göra mirakler, både med klimatet och våra kärnkraftverk och våra fabriker, som , bl.a., ska städas bort.

Men än så länge är andevärldens paradis ganska tyst. När det gäller äkta kontakt med och äkta visioner från andevärlden, är internet förvånansvärt tyst. Så mycket skräp. Så mycket oseriöst finns i den vägen. Man orkar inte leta efter det äkta. Vi måste lösgöra oss från internet för att få kontakt med himlen. Samma sak med televisionen. TV och internet är en död värld, där döden, dvs. Paradisets frånvaro, råder, och som för oss allt längre bort från Paradisets kultur, in i Babylons och civilisationens gudlösa, materialistiska kultur. Men vem vågar lita på att livet ska bära och fyllas med innehåll även utan TV och internet? Inte många. De som klarar sig utan, tillhör inte sällan "brudeskaran", "Jesu Kristi brud". Och de flesta i brudeskaran kommer nog från de fattiga länderna i världen, tror jag.

Men vi närmar oss nu en kritisk massa då hela mänskligheten ska vakna ur sin andliga slummer, och Jesus ska avslöjas för alla. Det kan ske redan under detta decennium. Alla profetior är uppfyllda.

Om du längtar till himlen, var inte rädd för att hamna i "helvetet"

Det är helt centralt i Swedenborgs lära om himlen och helvetet (som jag tror det finns en del sanning i), att det inte finns något tvång i andevärlden, utan att den som längtar efter himlen, dvs. Eden, som jag skulle tolka som Naturens innersta, Naturens paradis, också kommer till

himlen, och den som längtar efter "helvetet" (ett missvisande ord), dvs. Babylon, den fallna civilisationen, teknoparadiset, också kommer till "helvetet" i andevärlden efter döden. Det finns alltså ingen som kan hindra själens kärlek i andevärlden, utan man dras till sina likar, dem man känner sig hemma hos. Ta detta som en tröst, du skröpliga själ som är livrädd för att hamna i "helvetet" men trånar efter Naturens paradis. Rannsaka dig själv. Vill du ha Edens trädgårdar och sagoskogar eller vill du ha civilisationen? Om du vill ha Eden, låt frälsningsvissheten spira i dig, och vandra mot Eden, låt Eden inkarnera i dig.

En utvärdering av Swedenborgs andeskåderi, med särskild hänsyn till hans lära om Gud och naturen

Förord

Jag skall nu utvärdera historiens mest kända andeskådare Emanuel Swedenborgs (1688-1772) syner, och syna dem i sömmarna och se om det finns någon sanning i dem. Swedenborg talade dagligen med änglar i andevärlden i 27 år, så han är själva prototypen för ett medium eller en andeskådare, så att vad som är sant om honom, troligen är sant om andra medier. Han är så intressann, eftersom han låter oss få skåda in i sin själ och sina fantasier så uttömmande i sitt stora författarskap, som är helt unikt i världshistorien.

De tre världarna

Swedenborg skriver i "Den sanna kristna religionen" (1771) att Bibeln har tre nivåer som man kan förstå den på, den "Himmelskt-guddomliga", den "Andligt-guddomliga" och den "Naturligt-guddomliga", och de två senare är inget annat "*än Guds täckelser, emedan Gud själf, sådan han är i Ordets innersta, icke kan ses av någon skapad varelse; ty Han sade till Moses, som bönföll att få se Jehovahs härlighet, att ingen kan se Gud och lefva*." (§ 6)

Här har vi en mycket viktig hemlighet, som Swedenborg verkar ha förstått. Den kan vi också applicera på hela tillvaron, även om inte Swedenborg var konsekvent och gjorde det. Tillvaron består, grovt uppdelad, i tre sfärer; **den naturliga sfären**, det vi ser med våra fysiska ögon, **den andliga sfären**, som jag tidigare kallat "synernas värld", och som vi ser med våra själsligt-andliga ögon", och **den himmelska sfären**, som jag kallar "Guds egentliga värld", "Verklighetens värld", "Uppståndelsens värld", den värld där Gud bor, där Gud avslöjar sitt innersta, där vi formligen lever inuti Gud, "blir Gud", och som är en fullt materiell värld. Denna värld kan vi inte se med något vi för närvarande äger av synförmåga, andlig eller fysisk. Den är den Gud som vi inte kan se och samtidigt leva. **Denna värld är egentligen den enda verkliga världen**, och den finns i allt, men det andliga och naturliga är som täckelser för denna värld, allt grövre täckelser ju längre mot det naturliga vi går, så att vi uppfattar denna himmelska värld alltefter den nivå vi är på i det andliga eller det naturliga.

Den är själva Varat, själva Livet, och Swedenborg säger också att Gud är själva Varat, själva Livet. **Det är denna värld vi går in i när vi dör**, och det är något som *"inget öga har sett och inget öra har hört och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som älska honom*" (1.Kor. 2:9). Alla går in i denna värld efter döden, och fullkomliggörs där, efter en kort tid (obs. tiden på Andra Sidan är helt annorlunda än här) i den andliga sfären, synernas värld, där vi uppehåller oss antingen i himlen eller i "helvetet", och således förbereds för att stiga in i Verklighetens värld.

Swedenborg fick aldrig se in i den himmelska sfären, Verklighetens värld. Detta bör man mycket betänka. Vad han såg var syner, inte verklighet, och i syner blandas alltid vår fantasi med objektiv verklighet, synerna är inte sällan symboliska, såsom Uppenbarelsebokens syner. Vi kan få besök av himmelska varelser i syner, ja av avdöda släktningar och vänner, men det blir lite som i drömmen, att de blandas med våra fantasier om dem. Det är mycket svårt att förstå sig på syner. De är ett mysterium för mig, men jag skulle säga att de har mer chans att vara sanna om andevärlden hälsar på oss, att vi ser andar i vår jordiska verklighet, än om vi hälsar på i andevärlden, dvs. att vi går in i andevärlden och ser andar där. Då blir det hela mer likt vakendrömmar. Swedenborg gjorde mest det senare, enligt vad jag uppfattat.

Swedenborgs värdering av den vilda naturen och de vilda icke-mänskliga djuren

Vad är det specifikt som gör att jag inte kan sätta tilltro till Swedenborgs syner som rapporter från den objektiva verkligheten? Jo, det är bl.a. att hans himmel är helt utan icke-mänskliga djur, att de icke-mänskliga djuren alltid finns i helvetet, att vildmarken för honom är en förebild på helvetet, korresponderar med helvetet, och att han ständigt skall säga att det att bli ond är att bli som de vilda djuren (han säger "vilddjuren"). Han har så låga tankar om de icke-mänskliga djuren och naturen, att man ser tydligt hur upplysningstidens förakt för det naturliga (syns i den spirande industrialismen) lyser igenom i hans tänkande, hur han var ett barn av sin tid, och projicerade sin tids värderingar på andevärlden. Hans koppling av vilddjuren och det djuriska till det antikristliga har en så enkel orsak som Karl XII:s bibel från 1703, som var den Bibel Swedenborg växte upp med, en bibelöversättning som översätter grekiskans "therion" (som kan betyda både vildddjur och odjur/monster, jfr. engelskans "beast"), med "vilddjur", såsom i Uppenbarelseboken 13:1: "*Och jagh såg ett willdiur vpstiga vthu hafwet, thet hade siu hufwud, och tijo horn, och på thes horn tijo cronor, och på thes hufwud hädelsens namn."* Denna ödesdigra vers, ödesdigert översatt, fick Swedenborg att förknippa den vilda naturen och vilddjuren med det antikristliga. Du finner precis samma fenomen hos Jakob Böhme, som Swedenborg troligen läste, ja hos alla den tidens teologer. Det var innan mänskligheten fick sin miljöväckelse i spåren av Rousseau, Thoreau och Arne Naess. Fast Swedenborg var samtidig med Rousseau,

verkade han inte ha läst denne fransman, fast han troligen kunde franska. Carl-Göran Ekerwald har uppmärksammat detta fenomen i sitt efterord till Swedenborgs Memorabilier, hur tidsbunden Swedenborg trots allt var. Även abolitionismen, slavmotståndet, är helt frånvarande i hans texter, eftersom den föddes först på 1800-talet.

Är vilddjuren verkligen så onda som Swedenborg antar? Hur är det med de ondaste i mänskligheten, påminner de om räven och älgen? Hur är det med Bill Gates, Stalin, med Adolf Hitler? Är/var de som de vilda djuren? Jag skulle snarare säga att dessa är och var mycket "civiliserade", ondskan kommer alltid i ljusets klädnad, civiliserad och fint klädd som en herreman, en politiker. Och då använder jag inte ordet civiliserad i dess positiva bemärkelse, utan i dess babyloniska bemärkelse. Vilddjuren i skogen däremot, följer alla instinktivt Guds befallningar, gör det de ska göra så att ekosystemet ska fungera, ett med naturen och ett med sig själva, helt utan hyckleri och ondska, fast vissa av dem äter varann. Men människan, både ond och god, har ätit icke-mänskliga djur i alla tider, då kan det inte vara någon ondska i de vilda djuren. Dostojevski menade att de icke-mänskliga djuren är syndfria, och han hade nog helt rätt. Människan, hur god hon än är, kör som en bulldozer över naturen med sin fina, "civiliserade" livsstil, medan de vilda djuren i skogen lever i djup ödmjukhet och fattigdom som får dem att likna på typiska helgon, eremiter och asketer genom historien, ja på Den Helige Franciskus själv.

Swedenborgs förakt för naturdyrkan

Swedenborg har ett oehört förakt för naturdyrkan, för urfolkens (och "hedningarnas") naturdyrkan, och likställer det med ondska, att det att dyrka naturen leder till helvetet och får den naturdyrkande att uppföra sig som vilddjuren (som om de vilda djuren var onda). Han har en oerhört svart-vit bild av naturfolkens religioner, som påminner om missionärernas oförstående karikatyrer av desamma genom historien. Han kan inte förstå dem alls, och ser inte hur naturfolkens polyteistiska naturreligioner har hållit dem i harmoni med sin omgivning, bevarat dem från att bli cancerlika som civilisationen, medan de civiliserade missionärernas dyrkan av den naturfjärmade Ende Guden har gått fram över urfolken och deras vackra miljö som vidriga bulldozers, åtföljda av ännu ohyggligare monster såsom kolonialsoldater. Av dess frukt skall du känna trädet, sa Jesus. Kan urfolken verkligen vara så onda i deras religionsutövning, då de har lyckats hålla den p.g.a. syndafallet uppkomna cancerlika materialismen och miljöutsugande själviskheten så i schack i sina stammar i tusentals år, så att de har undgått att bli civiliserade? Det är självklart så att det är det faktum att de dyrkade **naturen** (eller snarare Gud genom naturen), **livet**, som är orsaken till att de hållit sig i balans med naturen, medan de kristna i västvärlden har dyrkat "civilisationen", Döden, Den Stora Bulldozern, Maskinen, som de sedan har projicerat på himlen och Gud, och fått dem att meja ner allt vad vild natur och urfolk heter. Ja, de kristnas Gud har varit påfallande lik Megamaskinen, eller varför inte de

"civiliserade" tyrannerna till kejsare i Romarriket och senare tiders härskare, i hur han plågar största delen av mänskligheten i evigt helvete. Något sådant finns inte hos urfolken.

Swedenborgs gudsbild och panenteism

Men precis som i synerna verklighet och fantasi blandar sig, så finns det trots allt sanningar i Swedenborgs teologi. Hans panenteistiska gudsbild är imponerande. Inte minst det att han kallar Gud för Varat självt, Livet självt, Kärleken själv.

"The animating force of heaven, as well as of living creatures on earth, is God's love and wisdom. God, for Swedenborg, is not a remote being who created the universe and then retired to heaven; on the contrary, God is the very essence of life, love, and wisdom itself, the source and sustenance of all that exists. In brief, God is closer to us than the beating of our heart and the breath of our nostrils." (se artikeln "Spiritual World / Afterlife" på sajten Swedenborg Foundation, under rubriken "Heaven")

Swedenborg skriver i Den Sanna Kristna Religionen: "*Att Gud är Sjelfva Lifvet, som är Lif i Sig Själf, emedan Han är Själfva Kärleken och Själfva Visheten*". (§ 39)

Och vidare i § 20: "*Emedan Gud är Vara (den Varande) så är Han äfven Substans; ty ett Vara som icke är substans, är blott ett fantasifoster;"*

Och vidare i § 21: *"Deraf att Gud är **Vara** i Sig Själf följer, att han är **Kärleken** i Sig Själf, **Visheten** i Sig Själf och **Lifvet** i Sig Själf, samt att han är det Sjelfva, af hvilket allt är, och till hvilket allt har hänsyn för att vara något."*

Alla dessa citat skulle vara fruktbärande i en genomförd ekoteologi, och Swedenborg skulle, om han följde dessa tankar ut i sina yttersta konsekvenser, få en mycket positiv bild av den vilda naturen och de vilda djuren som uttryck för det gudomliga (mitt i sin delaktighet i syndafallet), ja mycket renare uttryck än någonsin människorna och "civilisationen", hur goda dessa än blir? Just för att de är orörda, arkaiska, och inte har följt med i utvecklingen mot Babylon? Är inte den vilda, orörda naturen, och de vilda djuren, själva det innersta skalet på den arkaiska, orörda Gudomen, om Hen är Varat självt? Är inte Naturen med stor bokstav allt som existerar, om vi ser Gud som Naturens och Existensens, Varats djupdimension? Om Gud är själva Livet, är han inte då själva Livet i den vilda naturen och de vilda djuren? Hur skulle den vilda naturen och vilddjuren då korrespondera med helvetet och det onda? Här finns motsägelser i Swedenborgs teologi som han aldrig lyckas lösa och harmoniera. Det är mycket uppenbart att Swedenborgs helvete är en projicering på andevärlden av allt som han personligen inte gillade, att hans antipati mot vild natur och förkärlek för trädgårdar blir projicerade ut i en himmel och ett helvete. Är inte människan mystisk då sådant är möjligt.

Swedenborgs antropomorfism och antropocentrism

Helt i linje med dessa "civiliserade" preferenser, är också Swedenborgs antropomorfistiska lära om att Gud är en människa, även om det tydligt motsäger Den Heliga Skrift, som säger i 4. Mos. 23:19 att "*Gud är icke en människa, så att han kan ljuga, icke en människoson, så att han kan ångra något*." Det blir en upphöjelse av människan på den övriga naturens bekostnad som påminner om renässansfilosofernas hybris på 1600-talet, som Swedenborg säkert hade läst. Och än värre blir det då Swedenborg lär att himlen har formen av en människa, Den Stora Människan, och att hela skapelsens ändamål är att skapa en änglahimmel av mänskligheten. Den vilda naturen och de icke-mänskliga djuren är här lika frånvarande som i alla Swedenborgs övriga syner av himlen. Det finns ingen plats för dem, och syns de, är de bara avlägsen rekvisita. Antropocentrismen är förödande här. Människan upphöjs till skyarna här, människan blir alltings mått, som hos renässansfilosoferna, och detta är en helt nödvändig förutsättning för hela det civiliserade babelsprojektet, för civilisationsbyggandet, att människan skall upphöjas över och övervinna allt annat, att hela naturen skall underordnas människan och tjäna människan lite som de där hästarna på 1700-talet som gick runt och runt i ring och drev ett hjul i en industri. En bild på det i Diderots encyclopedi från 1700-talet fick mig att gå i psykos i Spanien 2011. Hur annorlunda var inte Jesus, som lärde att den som ville vara störst skulle vara allas tjänare. Eftersom Swedenborg har denna människocentrering, kan han aldrig verkligen uppskatta

naturen, och i hans verk lyser naturmystiken med sin frånvaro.

Nej, Fadern är ingen människa, Sonen, Jesus Kristus, är det, men Fadern är lika lite människa som Hen är en myra. Men Hen har människan och myran i sig. Hen har i själva verket alla varelser, från mineraler till växter och icke-mänskliga djur och solar, i sig, Hen har alla dessa varelsers arketyper i sig, och om Hen inte hade haft det, hade Hen aldrig kunnat skapa dessa varelser, ty Hen har skapat ur Sig, uttryckt sig Själv i sin skapelse.

Och himlen är lika lite en Stor Människa som vårt fysiska universum är det. **I själva verket är det mesta av vårt fysiska universum icke-mänskligt,** vilket betyder att nästan alla varelser som existerar inte är människor (obs. att atomer är levande varelser), och att Existensen därför inte primärt handlar om människan på andra varelsers bekostnad, utan handlar om Helheten, om Alltings Harmoni. Vi lever nu i en kort tids parentes, p.g.a. Satans syndafall i hybris, som innebar hans avskiljande från Helheten, och just nu handlar allting om alla fallna varelsers återgående till Helheten, Naturen, Det Som Finns, Existensen, Varat. Just nu är människan Guds ögonsten, i fokus, p.g.a. sin fallenhet och sitt lidande, men efter Alltings Återupprättelse är hon lika lite i fokus som myrorna är det, och därför är Swedenborgs lära om att skapelsens ändamål är att skapa en änglahimmel av mänskligheten, ytterst futtig och självisk, människoförgudande och fruktansvärt småsint, med tanke på hur stort universum är.

Slutord

En naturälskare, en ekofilosof, kan få ångest när hen läser Swedenborg, och börja undra om hen är på väg till helvetet då hen älskar naturen så mycket, och finner Gud i naturen istället för i kyrkan. Ja, undra om det är fel att tjäna och dyrka Gud genom Hens skal, naturen. Och inte minst får Hen ångest över sin stora respekt för urfolken och sitt förakt för "civilisationen", och börjar undra om Swedenborg med "nyttornas rike" menar en civilisation lik vår, att han pratar om nyttan lite som Moderaterna pratar om nyttan. Industriernas "nytta", där allting är "ändamålsenligt", ett maskineri av "nytta". Ja, man får ångest om man inte minns och präntar in mycket noga i sin skalle att Swedenborg inte såg den verkliga himlen, utan såg endast in i synernas värld, och med tanke på hur många underliga syner och nära-döden upplevelser det finns på internet, är det inte konstigt att Swedenborgs himmel har en så konstig smak av Swedenborg själv. Han föll aldrig som död ner inför Jesu Kristi anlete som aposteln Johannes på Patmos, för honom har himlen en underligt vardaglig ton, som om han var med om något helt vanligt, där saknas atmosfären av outsäglighet och mystik och ofattbar förundran. Det tyder på att Swedenborg reste in i sig själv, in i sin egen fantasi, i sina syner, ty himlen är "**Das Ganz Andere**" ("Det Helt Annorlunda") för att tala med religionshistorikern Rudolf Otto, och kan inte beskrivas i människospråk, allra minst på en sådan snusförnuftigt torr prosa som Swedenborgs verk är skrivet på, där han ständigt skall upprepa sina käpphästar, sina favoritläror såsom den om dualismen Kärlek/Vishet och Godhet/Sanning. Himlen och det

himmelska kan inte vara så tråkigt och prosaiskt. De vackraste nära-döden upplevelserna i vår tid är betydligt mera sublima och transcendenta än Swedenborgs syner.

Principles of organic eschatology. Some spiritual geography.

There are

-Three levels of reality:

1) The Natural World, the one we see with our physical eyes. We see only 5 % of total reality. 95 % is hidden from our eyes, and comprise the following realms:

2) The Spirit World, or the World of Visions, the Mediator Reality of the soul, Hades, Sheol, the World of Lucid Dreams, or the Astral World. This world is not real in the sense of the Natural World or the Resurrection World (see 3), it is instead a world of thoughts and fantasies, where one can meet the fantasies of other beings. One can have real encounters, but in a mediated way, one does not see and communicate with the real person, but instead the other person mediated through fantasy. All the revelations of Spiritualism come from this reality.

3) The Resurrection World, or The Ultimate Reality, the Land of the Living, Eden, The Highest heaven, The World of Perfection. This is the world where Jesus, Enoch and Elijah are, where we go when we have prepared ourselves enough in the Spirit World. Some are only a day in the Spirit World, some are there for thousands of years. We are free to choose how long we are there.

-Three levels of death

1) The death to sin, self, devil and the world when we are born again from the Spirit. This is what we call the conversion experience, or "being saved". It is a death to an old world, civilization, and a birth to a new world, paradise, Eden. The seed of Eden is planted in us. Meanwhile, we can be wretched beings.

2) The death from the physical world, when man's life ends and he enters the Spirit World. This is a pleasant experience for everyone, also for the evil ones. It is like putting away a heavy burden, like putting away a heavy diving suit. From that moment on, our life begins to improve, if it has not improved before. Because the Spirit World is a world of education, a school. The World of Resurrection is not a school, we live there like the animals in the forest, like Adam and Eve before the Fall, naked in the forests. The Spirit World has cities, but not the Resurrection World, it has only Nature.

3) "The Second Death", when we die from the Spirit World and enter the Resurrection world, or The Ultimate

Reality. We enter perfection when we are ready for it. No one forces us. We fall asleep in the Spirit World, and, through dreams and a Life Review, we enter the Resurrection World.

-Three levels of heaven:

1) The heaven in one's heart while being on earth. In the moment of salvation or conversion, heaven is born in our hearts. And heaven is the non-civilized reality of all non-civilized and non-human Nature. We then begin to identify with non-civilized Nature instead of with the World, or Babylon, the fallen civilization. For many this identification begins very slowly, through obeying a somewhat civilized "God" like He is portrayed in the civilized religions, which is very far from the true God, but this image nevertheless guides us slowly closer to the real God, as long as we understand that our kingdom is not of this world, is not of Babylon, the fallen civilization.

2) The heaven in the Spirit World or the World of Visions. This is "Abrahams bosom", or "Paradise", where the repenting robber on the cross went after he died on the cross beside Jesus. It is an intermediatory stage between the earth and the highest heaven. We cannot stand the full light of the highest heaven at once, so we are prepared to meet God in the World of Visions, for so long time as we need.

3) The Ultimate Heaven, The World of Resurrection, The Ultimate Reality, the Land of the Living, Eden, The Highest heaven, The World of Perfection. This is, in contrast to the Spirit World, a solid world, a material world, or, as one could say, a spirit-material world, not a fantasy world like the Spirit World is. It has nothing to do with lucid dreams. One does not fly around like angels in this world, but **one is following certain paradisical natural laws, and one cannot do whatever one wants.** We think maybe that the Spirit World is a better world, because we can move around there only by thinking, but then we do not understand the blessedness of heavenly limits, that limits are a blessing, and that it is a joy to live inside the limits of God, or to have God as one's limit. We think that the ghostly freedom of the Spirit World is better, because we cannot see and understand the Resurrection World, nobody has been there, and nobody has seen it. We have only been visited by it, for example in the resurrection appearances of Jesus, and we can from that deduce a little about what it is. We can understand a little about this world by loving matter and Nature on earth, not seeing naturalness and matter as something evil.

-Three levels of hell:

1) The hell in one's heart when being on earth. Or, simply, earthly sin and transgression, being full of Babylon, or the spirit of fallen civilization instead of the spirit of Eden. If one's goal is becoming something great in this world, one has hell in one's heart, and is walking

away from humility and the limits of paradise. The being of paradise is to be everyone's equal, not building a career where one in the end is walking on corpses.

2) The hell in the Spirit World or the World of Visions. It's a civilization, but the hell there is not primarily a place, it is a state inside a being. But by law of attraction all hellish beings build civilizations together, just like on earth. But angels can live in these civilizations as missionaries in hell, so hell is not the same as living in these civilizations. This hell is not a realm of pain and torture, it is a place created by God in order to lead the evil beings back to the Light. In the moment one is entering this world, this civilization, one is beginning a journey to the Light, because it is a world of education, and mirrors the Millennial Kingdom, it only differs from the Millennial Kingdom in it being not on earth, but in the Spirit World. The civilizations of this hell are full of science and libraries, and **science is the tool the hellish spirits use to better themselves and journey towards the Light**. In the heavens in the Spirit World **there is no science, only libraries**. The UFO-people, or the Aliens, is from the hell in the Spirit World (they are from another dimension, not from other planets in our universe, all other planets in the universe are paradisiacal, have not fallen in sin, and have no civilization), and they are obsessed with science and experimental knowledge, just like our fallen civilization on earth. This is a salvation path, but it is slow and takes much effort, because the hellish spirits cannot trust, cannot have faith, everything must be shown in and backed up by experiments. Heaven is full

of **intuition** and **trust**, hell is full of skepticism, materialism, naturalism, atheism and doubt. To be able to trust, one have to do good deeds, because trust is trusting in the good, and to be able to trust in the good, you have to be good, you have to be what you trust in. If you are evil, you do not trust, because you do not trust in evil, and you only see evil around you, because what you are, you see around you.

No soul is forced to be in the hell of the Spirit World, one chooses to be there, because of one's nature, and it is the place where one is thriving best. One has all the time needed, to journey towards the light, and some souls journey very slowly, and have been in hell for thousands of years. But they are not gloomy, because at the moment they enter the hell of the Spirit World, they begin to improve, and their life become better, slowly or fast. When one is walking toward the Light, one cannot be depressed, even if one is walking slowly, because one's state is improving all the time.

3) The hell of the Second Death. It is a short time of cleansing from the old world, when we enter the Resurrection World from the Spirit World. It is a deeper life review. For those who have been in hell in the Spirit World, it is painful, like being overwhelmed by a "Lake of Fire", figuratively speaking, but for those who have been in heaven in the Spirit World, it is a joyful experience, they cannot be hurt by the Second Death.

When Mother Earth dies, all beings will go through the Second Death in some way, but not in the final sense. The

Book of Revelation has got two stages of the Second Death. The first is at the Second Coming and the passing away of the old earth, when the Beast and The False Prophet will be cast into the Lake of Fire (Rev. 19:20). In the end of the Millennial Kingdom, after the Second Harmageddon War, Satan is also cast into the Lake of Fire (Rev. 20:10). This means that the last remnant of evil will be abolished, and everything will return to Perfection. But there will be an intermediatory stage between the old earth and the New Perfect Earth, a stage called The Millennial Kingdom, which will last so long as until the last evil soul has reached perfection. This intermediatory stage is in the Spirit World, and it is heralded by the First Cleansing of humanity in the Lake of Fire, at the Second Coming of Jesus and the Death of Mother Earth. This is such a big event, that it has to have a great cleansing effect on humanity, which will mourn deeply, and this is symbolized by the casting of the Beast and the False Prophet into the Lake of Fire. It means that the Old Civilization will be gone, the Old Civilization being the Beast, the Monster, and its prophets symbolized by the False Prophet, and an intermediatory civilization will arise, the Civilization of Judgment in the Millennial Kingdom. This will last for "thousand" years, which shall not be interpreted literally, it only means about "an eon", "an age", and it will last as long as it is needed, until the last evil being has reached perfection.

-Three levels of resurrection:

1) The resurrection of the spirit of man when he is born again. Before this happens, the spirit of man is dead, or is in a sleeping state. One has no conscience, and one can sin and transgress without feeling remorse. Conscience is awakened with the resurrection of man's spirit. Before that man is like being dead in the eyes of God. So serious it is not to be born again.

2) The resurrection after death, when we get our spirit bodies after a period in the Spirit World or the World of Visions. There is no final resurrection of the bodies at the end of time, in a literal sense, in which the soul is literally reunited with its former body, which arises from the grave. The language of resurrection in the Bible is to be interpreted symbolically, not literally. But there is a point when all will be resurrected bodily, when the last enemy is put under Christ's feet, when at last Satan resurrects from the dead. This is

3) The final resurrection, or the final restitution of All Things, when Satans redemption is completed. Nobody knows when this will happen, it will take the time it will take. But no saint rests until this is completed, and it will be completed through a Millennial Kingdom in the Spirit World, when physical earth is no more, when there is no more physical matter, coarse matter, which gives Satan no playground, because physical matter was the prison where he imprisoned humanity and earthly nature. When this matter dies in the death of Mother Earth, which has to happen organically, it cannot be forced, then Satan is

somehow destitute and naked, he has to face the truth, just like all the others in the Kingdom of Judgment and Education, the Millennial Kingdom. He loses his power over humanity, and is put to sleep by God in the Abyss (or does he put himself to sleep there? I don't know), together with his angels, being prevented from seducing humanity. A short time before mankind reaches its perfection, he awakens again and seduces a part of humanity again, but then he has to face the Light, because he has no playground, and he is cast into the Lake of Fire, the Fire of Truth and Love, which cleanses him, so he resurrects from the dead and enters perfection in a short period of time, how long nobody knows. But this eon, the Eon of the Salvation of Satan, is the last eon, and is the end of the Millennial Kingdom, after which there exist no civilization any more, the cities of the Millennial Kingdom, yes Hades itself, will be extinguished, and all will enter the Resurrection World, the Ultimate Nature, the Nature inside Nature.

-Three levels of judgment:

1) The judgment of our choosing either heaven or hell right now. I.e. when we choose either to live according to the fallen civilization, Babylon, or according to Eden, Nature, or Ultimate Reality. Every act is a self-judgment, every time we sin we cast ourselves into the bottomless pit, where the Devil and his demons are, i.e. we rush into the Big, Fallen Civilization, The Great City, The Great Babylon, and our spirit is darkened a little bit more, becoming a little more "civilized" and proud. Nobody

casts you into hell or the Pit, only you do it yourself by rebelling against God/Nature/Reality. When you choose heaven, you are born again. It can happen at any time, to any being who chooses heaven. **There does not need to be a long time of preparation. There exists shortcut ways to the Way all along the path into the bottomless Pit.** Salvation or the New Birth is not a way, it is an event, and **it can happen to the gravest criminal**, just read the literature of salvation experiences. Therefore Satan can attain salvation and then perfection in a relatively short period of time in the ultimate, last eon, the eon which comes before "the eons of the eons" in the Bible. "*...and the Devil, who is leading them astray, was cast into the lake of fire and brimstone, where are the beast and the false prophet, and they shall be tormented day and night -- to the ages of the ages.*" (Rev. 20:10 in Youngs literal translation). This verse does not imply a long time in the fire, it says that there will be a short pain in a cleansing fire, after which the last, eternal eon or age begins, which in the Bible is called "the ages of the ages", when God shall make everything new (Rev. 21:5), i.e. also Satan.

2) *The final judgment in every person's death, when we judge ourselves and our life on earth in the great "Life Review" process.* No one is there to judge us, we judge ourselves. God only forgives. Or, in his sight there isn't even anything to forgive, as near-death experiencer Anita Moorjani puts it. To think one has to forgive, depends only on one's experience of being offended, but God cannot be offended, because he has no ego, he is the Perfect Humility, who is under everyone and carries

everyone on his shoulders. Therefore, he has nothing to forgive, but to help us forgive ourselves. He helps us to forgive ourselves through helping us to understand why we did as we did, understanding is the core of forgiveness, when we understand our motives and all circumstances. Understanding ourselves prevents us from hating ourselves. Forgiving ourselves is to be reconciled to ourselves, to be one again with ourselves, as the non-human animals are one with themselves. And understanding is here central. This is why education takes such a great place and priority in the Spirit World, this is why heaven and hell in the Spirit World is full of libraries, and **this is why science is actually God's gift to hell**, helping the hellish spirits to gain real knowledge through the albeit heavy process of the scientific empirical method. It is a slow process, but nonetheless it carries with it some knowledge, some truth.

3) The final, ultimate judgment, when Mother Earth dies and Satan loses his playground, i.e. when the Millennial Kingdom begins, the thousand years of regeneration and judgment, when the evil beings will reform themselves and attain salvation and perfection. This is the hitherto greatest event in history, when physical matter will vanish forever, leaving only Soul/Spirit and Spiritmatter. It will be a slow transformation of immense proportions, and humanity will be partly guided in this process by the internet, as a crutch, as a gift from God, just like science is a gift of God to hellish spirits. But when we lose electricity and therefore internet, it will be like a cleansing fire of immense pain, which will be like dying.

In heaven there is no electricity or internet. They do not need things like that.

Den naturfilosofiskt-teosofiska grunden till min organiska eskatologi

(teosofisk i den gamla bemärkelsen av ordet)

I Abir Francis bok (2019) "Linnea Hofgren och Flodbergskretsen. En bok om kristen mystik och mytomspunna mystiker" står det följande om Hjalmar Ekström (1885-1962):

*"Samma år (1901) kring jul när han promenerade i Helsingborgs utkant fick han en ny gudsupplevelse. Han berättar själv till en vän att han liksom lyftes upp från marken och att hela världen öppnades för honom. Han **såg hela skapelsens sammanhang inifrån**, och fick en **silversyn** på tingen, förstod **alla språk inifrån**. Allt blev genomskinligt och han lyftes till en himmelsk värld, där alla ting, djuren och människorna kom till honom som nya gestalter genom ett ljus som var bländande klart och samtidigt som ett milt sken. Ekström tolkade ljuset som Guds strålglans eller ett gudomligt ljus. I detta tillstånd stannade han kvar i tre år och Ekström själv har betecknat det som sin omvändelse."*

I ett brev till en god vän beskriver Ekström själv sin upplevelse sålunda:

"Jag hade ju kommit fram till 16-årsåldern, då efter ångest och kamp och förtvivlan om mig själv, Guds strålglans plötsligt bröt igenom och uppenbarade för mig att jag befann mig i en helt och hållet ny och förut blott anad tillvaro, och att jag redan länge befunnit mig där, fast i mörker och trängsel. Jag vill nu nämna något om hur det vid denna tid tedde sig för mig. Då alla människor och ting fått fara och jag själv låg i stoftet, blev alla ting och människor genomskinliga för mig, liksom genomstrålade av gudomligt ljus. "Kristallen den fina som solen månd' skina", dessa ord tyckas mig giva uttryck åt denna tids upplevelser. Guds rike spirade fram och blomstrade mitt igenom sten och bråte, allt blev levande, ja fullt av liv, och allt och varje ting kom till mig såsom budbärare (änglar) från det översinnliga. Jag hade sagt Nej till tingen och människorna och allt, uppgivit det allt, och så kommo tingen, djuren och människorna till mig som nya gestalter i en ny skapelse. Och jag fröjdades med bävan. Det var en tid av beskådelse: allting låg bländande klart (och likväl med ett milt sken) framför mig, både andliga och himmelska och jordiska ting. Jag kan nu knappast säga hur länge denna tid varade, i tre år tror jag. Sedan blev allt detta mig fråntaget. Vid detta fick jag ej ***stanna****; vägen ledde vidare."*

(citerat i Antoon Geels bok "Det fördolda livet. Mystikern Hjalmar Ekström (1885-1962) - liv och lära", 1996)

Min kommentar*:* Ja, om detta är sant, då finns det mer i himmel och på jord än vad man drömt i vår filosofi. Den här naturmystiska upplevelsen av Ekström är som en nyckel till verkligheten, till att tolka verkligheten. Jag bygger mycket av mitt tänkande på den. Om den är sann, förändrar det allt. Om Hjalmar Ekström inte var i psykos, utan såg den sanna verkligheten, då går vi en ljus framtid i möte, då är, såsom en grundsats i min filosofi "Djurismen" säger, själva verkligheten paradiset (jag kallar detta "Paradisism").

Hur ska vi då tolka Ekströms upplevelse? Helt centralt är att förstå att himlen, paradiset, inte är här eller där, inte "där uppe", utan är inneboende i allt som alltings grundväsen eller urväsen, urbild, arketyp. Således har t.ex. en skog en inneboende himmelsk urbild, som vi kan vistas i efter döden, det jordiska Stockholm har ett andligt Stockholm i andevärlden som sin urbild (Swedenborg lär ha besökt det andliga Stockholm) osv.

Det finns en slöja, Mayaslöjan, den civiliserade blicken till skillnad från silverblicken, som döljer tingens urbild eller signatur för oss, men ibland faller slöjan av, såsom i Ekströms upplevelse under tre år, eller som i Jesu förklaring på berget Tabor, då hans urbild syntes för de tre lärjungarna som var med. Egentligen finns inte den grova materien som är Mayaslöjan, den finns bara som illusion, den finns bara för den civiliserade blicken, civilisationen är Maya-slöjan satt i system, Maya-slöjan gjord solid genom systemisk lögn, att vi tränas att se på civiliserat vis, att se sken istället för verklighet, och sedan har materien kondenserats och stelnat enligt denna blick.

Vi kan därför inte veta vad våra hundar ser av verkligheten, då de inte förnimmer Maya-slöjan, utan lever som om inte civilisationen alls fanns, helt arkaiska till sitt väsen. På ett sätt gör det att de lever i paradiset, i den totala renheten och oskulden, men de accomoderas till vår verklighet för att ledsaga oss, och de lider med oss. Det är viktigt att kommunicera med djur för att förstå paradiset, den arkaiska verkligheten, detta ger en glimt av den.

Att materien, den grova materien, egentligen är en Maya-slöja, en illusion, innebär att det himmelska och jordiska lever inuti varann, och att det civiliserade seendet är att ställa sina förnimmelseorgan på en viss helvetisk frekvens, som utesluter det himmelska ur synfältet, och gör att allt verkar dött. Som gör att fysikerna t.ex. kan tala om död materia medan universum i själva verket är en levande Närvaro, att allt är liv, evigt liv.

Det som händer i Jesu återkomst och världens pånyttfödelse är inte att vi byter värld, men att allas andliga ögon öppnas i och med deras död och Moder Jords död, till att se vad som finns bakom den grova materiens betongiska förhänge. Skogarna kommer att finnas kvar, men de kommer att vara andliga skogar, dvs. sagoskogar fulla av naturväsen.

Moder Jords död är sålunda hennes befrielse från Satans förhäxelse, att hon bryter sig ut ur materiens bojor, ur dödens och förgängelsens värld, som Satan hållit henne fången i, i 6000 år. Moder Jords död är inte hennes död, den historia hon delar med civilisationen var hennes död,

när hon inträdde i den, och denna död har en gräns, Satan kan inte döda Moder Jord i all evighet, så hennes dödhets slut är i själva verket hennes uppståndelse. Satan vet detta, och han rasar idag, ty han vet att hans tid är kort. Satans plan var att göra civilisationen på jorden evig, i ett evigt teknoparadis, men hans rike kan inte vara i evighet, ty han strider mot sig själv, han driver allt till död och förintelse, och så kommer hans gräns, som är att han mister oss och Moder Jord i döden, vi uppstår till Liv, och han själv förgår i processen, mister grunden för sin verksamhet, och kastas i den bottenlösa avgrunden där han inväntar sin dom.

Men allt detta ingår i Guds plan för att frälsa Satan och de onda. Gud vet allt om Satan och för Henom är Satan som en bakterie i laboratoriet. Gud gör vad Hen vill med Satan, och Satan har fått sin utmätta tid där han ska lära sig sin läxa till sist. Även Satan bär på sin urbild bakom den hårda, "civiliserade" herremansfasaden, en urbild han aldrig lyckas dräpa, fast han vill: Satanael, Lucifer, den ljuva keruben, som lekte i Guds lustgård och bar ljus med sig.

Historien började med Satans fall, och hela skapelsen har böjt sig under honom för att som en seg åsna bära hans döda ande tillbaka till Fadern. Ja, hela den linjära historien (innan Satans fall var vi historielösa som de vildaste urfolken i Amazonas för tvåhundra år sedan, eller mer) handlar om att reparera Satans fall från himlen, den första mänsklighetens ("Adams") skapelse handlade bara om det, Moder Jords skapelse handlade bara om det, ja, här ser vi Guds bottenlösa, villkorslösa kärlek till sina

fallnaste skapelser. Även dig älskar Hen på detta sätt. Gud har ett boddhisattvalöfte på sig angående Satan, att Hen vilar inte, att Hen inte går in i Nirvana förrän Satan och alla Satans fångar gått in i Nirvana.

Besök i myrornas värld (novell)

Hösten 2035, då jag höll på att dö av svält, och låg på min dödsbädd, skedde något oerhört. Först började mina inre organ kollapsa, och jag led mycket. Jag bad till Herren om att få slippa detta lidande. En myra vandrade omkring i min säng, jag studerade den, och greps av en oerhörd längtan efter att få bli en insekt, och slippa vara människa med allt vad det innebär av lidande. Jag tyckte mig prata med myran, och frågade om våra själar kunde byta kroppar, om jag kunde få gå in i myran och myran in i mig. Jag bad till Herren om att få bli myra. Strax hade jag bett, då jag fick en obeskrivlig nära-döden upplevelse, där jag gick ut ur min kropp och svävade i luften under taket ovanför sängen, där min kropp låg. Jag fick då en obeskrivlig kontakt med den där myran i sängen, myran kallade jag Alfons, och jag tyckte mig uppfatta att myran pratade med mig på telepatisk väg. Detta var något nytt. Jag frågade Alfons om lov att byta kropp med honom, men han sade att det inte var möjligt, däremot kunde jag också bli en myra, ty i andevärlden kunde man bli vad man ville. Man bara tänkte på att man ville bli något, och sen bestämde man sig för att bli det, och då blev man det.

Jag följde Alfons råd, och se, i nästa stund kröp jag som myra omkring med Alfons i sängen. Världen blev plötsligt så stor. Sängen var som ett berg, min kropp en jättes kropp, och jag kände en obeskrivlig vegetativ känsla, en känsla av att vara natur, och en ofattbar trygghet i Gud, en vila i Gud, en mysighet och lätthet i att finnas till. Jag kände också att det inte gick att synda mer, ja att det inte gick längre att göra fel. Jag var ett med mig själv och allt omkring mig. Och så en djurisk nyfikenhet.

Jag frågade Alfons om han ville bjuda mig hem till sig, till sin myrstack. Jag var så nyfiken på livet inuti myrstacken. Där låg myrorna och myste. Vad mer gjorde de, nu när sommaren var förbi? Alfons samtyckte, och vi kröp ut ur huset genom en ventil, och den långa vägen till Alfons' myrstack i närmaste skog. Väl framme i myrstacken togs vi emot under jubel, och vi kröp genom snirkliga gångar djupt ner i myrstacken där det var varmast, och där vissa myror redan låg i dvala. Jag ville också ligga i dvala, och jag somnade bredvid en annan myra, och kom in i dvala, där jag miste tidsuppfattningen, och drömde söta drömmar om Guds paradis. När jag vaknade ur dvalan vaknade jag i min mänskliga kropp, i min säng, och det visade sig att jag legat två månader i koma, med sondmatning genom en slang genom näsan. Med ny lust på livet, föryngrad av myrdvalan, levde jag en tid till, då maten åter räckte till.

A middle way in the reincarnation debate

Reincarnation, as it is usually taught and understood, i.e. in its eastern sense, is one of the most cruel dogmas ever invented by religion. It is only better than the dogma of eternal damnation, and reminds of it a lot. Think, having to live a thousand lives in an earthly body with all its sufferings. It is like an eternal hell that never ends. Because, truly, in comparison to heaven and indigenous, wild life in the djungle, civilized life is like living in a hell.

Almost all spiritualists and New Age:rs nowadays believe in reincarnation (surprise, famous New Age:r Doreen Virtue stopped believing in reincarnation and became Christian 2017, of a quite fundamentalistic sort). That dogma has spread in the western world like an epidemic since its roots in nineteenth century Theosophy and Spiritualism. It was not so popular in the beginning. Both those traditions, Theosophy and Spiritualism, did not teach it in the beginning. Swedenborg did not believe in it, Andrew Jackson Davis (1826-1910) (founder of anglosaxic spiritualism) didn't believe in it, Arthur Findlay (1883-1964) didn't believe in it.

But there is no need for black-and-white thinking here. There namely seems to be some evidence for a mild version of the dogma in e.g. the work of psychiatry professor Ian Stevenson (1918-2007). It might be explained by the idea that reincarnation may be a big exception in the universe, in the normal sense of the word reincarnation, that **maybe very few people experience it**,

and **then only once**, and then only **for a very special missionary purpose**. Not to atone for sins or bad karma, that gives a horrible image of God, but for special heavenly "operations". Maybe only a few thousand people globally experience it in every generation. And these souls are very holy and brave and strong, they have to be it, so tough it is to live here on earth twice, and they do it often first after being for a long time in the Spirit World.

I also believe there is a heavenly form of reincarnation, a heavenly cycle in the heavenly worlds, that one dies also in heaven, and is reborn in some higher sphere. The Swedish psychic from the fifties, Olof Jönsson (1918-1998) (who had the gift to astral travel), taught some version of this idea, the idea is also to be found in Victor Zammit's work *. Victor Zammit, important as a witness to David Thompson's spirit materialisations, has also stated that "*Not everybody has to 'reincarnate*'."
(from this page)

* *"Ultimately, there will come a time when you have to increase your vibrations by increased spirituality to continue to spiritually refine and graduate to a higher realm where circumstances would be much more beautiful and better than the one you were in before.*

This "transition" to the next sphere happens gradually and naturally. You find yourself going into a deep sleep and awaken on the next level.

In the higher spheres, you will be able to recall and see any event in any period of your existence three dimensionally."

(from this page)

For further study, see:

"The Doctrine of Re-incarnation" by Emma Hardinge Britten, in The Spiritual Scientist for May 20, 1875 (An early spiritualist and medium skeptical of reincarnation)

Fler tankar kring teodicéfrågan. Hur Gud rättfärdigas.

Teodicéproblemet kan i själva verket ha en mycket enkel lösning. Existensen av en god Gud som griper in i rättan tid, och en andevärld med skyddsänglar som griper in, är i sig en slags teodicé, en lösning på lidandets problem, ty dessa vakar över oss och lindrar vårt lidande på mirakulösa vägar (detta gör de med alla människor, oavsett livsåskådning), **så att vi aldrig behöver råka ut för för mycket lidande** (detta kan vara svårt att tro på när vi lider som mest, men när som helst kan ju bönesvar och lindring komma). Alltså, i andens och kroppens Saharaöken finns alltid dolda källor och oaser som vi inte anade fanns där, och på grund av dem är allting

uthärdligt. Jag minns en gravt handikappad som satt i rullstol på en fest, och hon var den lyckligaste av alla på hela festen. Detta skall jag aldrig glömma. Hennes ansikte lyste av lycka. Detta verkar helt gå emot allt vi tror på.

I en ateistisk, naturalistisk värld blir tillvaron oerhört grym (särskilt om man tror på evolutionsläran), ja outhärdlig, när lidandet slår till. Självmordet känns i en sådan värld som den enda räddningen när man lider mycket.

Gud är den stora lindraren av lidande, om Hen finns. Och det finns goda skäl att tro att Hen finns. Vi tycker tillvaron är grym, men vad vi inte kan se är **Guds hemliga lindrande av lidande bakom fasaderna**. T.ex. kan Gud ge oss ett rikt inre liv om vi är sängbundna på ett sjukhus resten av livet, eller han kan ta ett tortyroffer ut ur kroppen när det blir för tungt med tortyren och personen ber Henom om det. Det har hänt. Jag minns att jag läste något sådant i en parapsykologisk bok. En man torterades i ett fängelse genom att lindas in i en madrass, så att han inte kunde röra sig. Han slapp lida genom att Gud tog honom ut ur kroppen. Han gjorde en astralresa istället för att pinas i sin kropp.

Gud rättfärdigas genom allt detta.

Tillvaron är kanske heller inte så som vi rika i västvärlden tror. De rika i världen tycker att fattigdom och hemlöshet är något fruktansvärt. Men det finns vittnesbörd som inte passar i denna mall. Vad med mitt

eget vittnesbörd från mina år som hemlös att det var i livet som hemlös jag har trivts bäst, i hela mitt liv? Att mina kojor i skogen har varit mig kärare än något hus jag bott i? Så kan Gud förvandla svåra situationer till ljus och glädje. Genom allt detta rättfärdigas Gud.

Ännu: Vad med folk **som i efterhand tackar Gud för sina genomgångna lidanden**, för vad lidandena har lärt dem? Vad med min morfars mor Ingrid Bekkevold som skrev en tacksång till Gud * efter att ha förlorat ett av sina barn till döden? Även här rättfärdigas Gud. Tillvaron är oerhört mystisk och den trotsar alla våra föreställningar. Vi verkar ha oanade inre kraftkällor, som kan förvandla allt.

Kan jag själv tacka för mina lidanden (jag har lidit väldigt mycket, p.g.a. psykisk ohälsa och psykmediciner), nu när jag har kommit över dem och inte lider mer? Ja. Det kan jag.

Men mest rättfärdigas Gud av det faktum, att allting är förutbestämt (profetior och sanndrömmar som gått i uppfyllelse får mig att tro detta), och att vi valt våra lidanden på jorden frivilligt innan vi föddes, när vi var som fullkomna andar i himlen, som Betty J. Eadie vittnar om att ha fått information om i sin nära-döden upplevelse (jag har det från denna youtubevideo. läs hennes bok "Embraced by the light" gratis här, låna en bättre version av den på Internet Archive här, på www.near-death.com finns en bra sammanfattning av den, här). Vi har inte tagit på oss mer än vi kan bära, och vi har också en deal med Gud om att det hela skall vara frivilligt intill änden, så att

vi kan be Gud om att befria oss från lidande som blir för tungt, än genom att hela oss eller än genom att ta oss hem till himlen, eller så befriar vi oss själva genom att ta vårt liv, om vi av någon anledning glömmer Gud och bönens kraft, eller inte har tålamod nog att vänta på Guds ingripande. Och eftersom vi valde vårt lidande av fri vilja, skäms vi heller inte inför himlen om vi avslutar det av egen fri vilja, ty Gud utövar inget tvång, Gud piskar inte på oss för att vi ska orka leva.

* Här kommer sången, på norska:

1. Jeg takker deg, kjære Herre,
for hva du har skjenket meg;
velsignelser, o, så mange.
De kan ikke telles, nei.
Din kjærlighet meg omslutter.
/: O Herre, jeg fatter ei. :/

Ref:
Jeg takker for sollyse dager,
for prøvelsens mørke natt.
Ja, alt for meg vel du lager.
Jeg takker, jeg takker for alt.

2. Jeg takker deg, kjære Herre,
for det som var tungt og svært.
Å bøye min vilje, Herre,
det har gjennom alt jeg lært.
Du glede meg gir i hjertet,

/: og alt blir for meg så kjært. :/

3. Mitt liv er i dine hender,
o Herre, jeg takker deg.
Du alt til det gode vender,
som møter meg på min vei.
Jeg takker for alt du sender.
/: Det beste det er for meg. :/

Ingrid Bekkevold

Earth has the lowest vibrations of all realms in the cosmos.

There are many comforting truths on lawyer and spiritualist Victor Zammit's homepage, but except for his rejection of the notion of eternal damnation or eternal hell, the most comforting truth on this website is that earth is the realm with the lowest vibrations in the cosmos (there are at least seven realms with higher and higher vibrations or spirituality, according to Zammit), even lower than the lowest hellish realms in the Spirit World. Thus, we on earth live at the bottom of hell. This is not to demonize and belittle our earth, it only shows just how magnificent the Spirit World is. This corresponds with my own experiences. And it is also in harmony with another comforting statement by Zammit, that we (he does not differentiate between evil people and good people), probably all, when we die, will experience

a tremendous release, like taking off a heavy diving suite (dykardräkt). I like the parable.

This is so comforting, because if this is true, it can only get better from here, when we die, on our journey through eternity. If this is the lowest of hell, then hell in the traditional sense does not exist, which harmonizes both with Swedenborg's teachings and the near-death experiences of Anita Moorjani and Betty J. Eadie, the two most comforting near-death experiences I know of.

This harmonizes also with the statement of Betty J. Eadie that those who are born here on earth, those who dared to dive into earth from their secure life in heaven, are considered heroes in the afterlife, whatever they have done in life, such a sacrifice it is to leave the Spirit World. This also corresponds with my experience of what a being of light said to me telepathically in a suicide attempt in the fall 2008, **that my very existence was such a buffer, that whatever evil I could do, would not be able to erase this buffer of goodness**. These words healed me immediately from my depression, and I stood up and went home to my parents, where I lived by then, as if nothing had happened. I didn't need to go to the mental hospital at that time.

We do not need to be afraid of the afterlife world, because it's reality's fairy tale world

In this discussion 2003 about mediums, materialisations and the afterlife, Michael Roll says that *"When you read this subject, death holds no fear whatsoever. It's a tremendous adventure.*"

I think he is right. The afterlife is really the most wonderful love adventure we will ever embark upon. This is because it is a fairy tale world where magic is real, not just fantasy. Where telepathy and clarivoyance and psychokinesis and all the wonderful paranormal abilites are real, for everyone.

Have astral travelers encountered fairy tale creatures during their astral journeys? Yes. There are a lot of reports about such things, especially visions of fairy tale creatures like gnomes. But study the near-death experience literature and youtube-world (it's an own world out there, so much stuff is published), and the astral travel literature. Watch for example this youtubevideo:

"Boy Says He Encountered a Wizard During Near-Death Experience | The Oprah Winfrey Show | OWN" 12 mars 2021

Regarding visions of fairy tale creatures, check out this article on the website "Mysterious universe":

"Bizarre Real Encounters with Fairy Tale Creatures" Feb 14, 2017, by Brent Swancer.

This article is just the top of the iceberg. Much of traditional folk lore in all cultures about such encounters, I think stems originally from real encounters with fairy tale creatures. The Animism of indigenous people is full of such things. In our culture we have the UFO-phenomena, which is related to that. There are reports of people seeing dragons in their astral travels. Even dragons can be real, in the Spirit World. Who knows what more is real. And who knows what creatures our earth fostered once upon a time, before the fall of the first man, when the dinosaurs walked the earth.

Spiritualistiska aforismer och bearbetad repris av blogginlägget om min änglavision 2012

Det största faktum som människan någonsin ställs inför, och som har längst gående konsekvenser för hennes åskådning, det som mest av allt revolutionerar allt, är existensen av en högre värld som leder henne och som hon går till efter döden. Detta faktum är så viktigt, och så stort, att det krävs en hel livstid för det att sjunka ner i hjärteroten och upplevas som en levande verklighet i vardagen. Detta tema bör vara vårt främsta studium.

* * *

När jag sätter ihop två och två, och studerar alla de bevis för andevärldens verklighet som finns, blir jag bara mer och mer säker på att min änglavision * sommaren 2012 måste ha varit sann, den där gången då jag samtalade med myriader av änglar (som alla tänkte och sade samma saker till mig på samma gång) hela natten, och som finns beskriven i fotnoten under.

* * *

Om det finns/har funnits äkta spiritualistiska medier, och andarna säger att det inte finns något evigt helvete (vilket de har sagt många gånger vid många tillfällen), då är detta den slutgiltiga dödsstöten för den traditionella helvetesläran. Då finns det bara ett ofantligt, ljuvligt hopp kvar. Varför är detta så viktigt? Jo, jag kan inte bli helt lycklig om inte alla blir lyckliga.

* * *

Om det finns äkta spiritualistiska medier, då är antagligen också Uppenbarelseboken sann, då är det ytterligare en bekräftelse på att Uppenbarelseboken är sann, och löftet om Alltings Återupprättelse är bekräftat. Jag vet om minst två på sin tid mycket berömda spiritualistiska filosofer som uttryckligen bejakat alltings återställelse: Arthur Findlay (1883-1964) och Léon Denis (1846-1927)

* * *

Spiritualismen är själva huvudporten till verklighetens sagorike, och själva det gudomliga huvudredskap som inte bara låter oss tro, utan även veta att detta sagorike är verkligt. Vad synd då att så många kristna fundamentalister på förhand förkastar denna livsåskådning, utan att veta något om den, utan att vilja veta, bara p.g.a. ett, för den gammaltestamentliga israeliska religionen begränsat bibliskt förbud mot seanser och umgänge med andar, som skall förstås i sin kontext och inte gäller alltid och överallt. Annars skulle vi avrätta eller bränna medier på bål än idag.

* * *

När man var ung, fick man sakta avvänja sig från barndomens ljus. När man blir äldre, får man sakta vänja sig vid det ljus man skall möta bortom döden (det första är tuffare). Det är som man kan se detta milda skimmer som väntar dem efter döden, i många gamlas ansikten.

* **Om mitt livs underbaraste upplevelse: Änglauppenbarelsen 2012** (bearbetning av ett blogginlägg från 2013 som också finns med i min bok "En samling av Guds välgärningar mot mig" (2022))

I juli 2012 var jag och rökte cannabis hos en vän i Helsingfors. När jag hade rökt, var det som om anden kom över mig, och jag bad högt till Gud, jag trängde in i Gud. Och Gud öppnade sig för mig, som om jag kom

genom en mur. Då förstod jag att det var dags att gå avsides och be i ensamhet. Jag gick in på toaletten för att få vara ifred. På vägen dit kände jag att jag var med om något av det sannaste och verkligaste jag någonsin upplevt, allt var så sant, så sant. Då, där på toaletten, öppnade sig himlen för mig, och jag såg in i andevärlden. Myriader av änglar stod framför mig, snett uppåt, på långt avstånd. De var alla ett hjärta och en själ, och vi började samtala på telepatisk väg. Samtalet böljade fram och tillbaka hela den natten (vi började röka på kvällen). Jag frågade ut om de saker som jag undrat mest över, och fick klara svar, varav jag kommer ihåg de viktigaste ännu, tydligt.

Det besynnerliga var, att alla änglarna verkade tala samma saker på samma gång åt mig. De var liksom inne i en gruppsjäl, inne i ett enhetsmedvetande. De bodde inne i Gud, i enhet med Gud. Jag upplevde att det var änglar från den allra högsta himlen, från tredje himlen (enligt Paulus och Swedenborgs uppdelning av himlen). De var som oskyldiga barn eller älvor, ljusvarelser utan egon, sammansmälta med varandra.

Den viktigaste saken som jag fick veta, var **att jag tillhörde deras värld**, och att jag en gång skulle få komma över till deras värld för gott. Jag fick också ett löfte om att jag snart ska få komma till himlen. Vad detta löfte betyder för mig idag, går inte att beskriva, men mycket betyder det. Mitt liv uppdelas i två härefter, ett före detta löfte och ett efter. Det var som om jag fick ett sigill på min panna den dagen, ett sigill med stämplet; du tillhör himlen och ska få komma dit en gång.

Det näst viktigaste som hände, var att jag blev helad av änglarna från ett djupt trauma, nämligen från de skador jag fick av min helvetespsykos, min psykiska kollaps i november 2011, den gången då jag trodde jag gick evigt förlorad. Jag var i mörker i ett halvt år efter det, under det att det gradvis ljusnade, men efter änglabesöket skedde det något avgörande i mitt känsloliv; gråten lossnade, och känslorna strömmade in igen som förr. Jag hade ju inte kunnat känna något på ett halvår, mina känslor var förlamade. Men änglarna läkte mig genom att förklara för mig vad som egentligen hände då jag kollapsade. Jag trodde ju att jag hade blivit obotligt ond och var evigt förlorad. Men änglarna förklarade ömt för mig att detta inte var sant, jag hade inte blivit ond, det var inte det det var frågan om alls, utan bara att jag hade blivit sårad av satans pil djupt i hjärtat. Jag var en andlig soldat som stupat på fronten. Och jag hade varit tapper, sade änglarna.

Det tredjeviktigaste var att jag kände att änglarna hejade på mig! Jag fick veta att jag var omtyckt och påhejad av änglarna, och jag såg hur de bara såg det som var gott i mig, det onda verkade de inte alls se och bry sig om. De förstod sig bara på det goda. Jag fick ett värde i mötet med dem. Mitt liv var inte så ont som jag hade trott, och djurismen inte så förfelad som jag hade trott. Änglarna verkade förstå sig på djurismen och tolka den efter det ljusa i den, inte efter det mörka, som visserligen också funnits där.

Det fjärdeviktigaste var att jag frågade när domedagen skulle komma, och fick till svar att man inte kunde veta

datumet, och att det inte skulle komma 21.12.2012, men att detta datum ändå var en indikator på att något stort var på gång.

Det femteviktigaste var att jag frågade om jag kunde få någon andlig övning eller teknik av änglarna, så att jag kunde bevara vad jag sett och hört här och nu, såsom min bror Björn hade fått Kung Fu av de änglar som han mötte. Men nej, det kunde inte änglarna ge mig. Däremot sade de att jag skulle minnas det som hade skett här när jag tvivlade. Det var den enda teknik de gav mig; att minnas det som hade skett. Jag skrev också ner på ett papper så mycket jag kunde komma ihåg av våra samtal, men jag har olyckligtvis tappat pappret. Nu skriver jag ner här så mycket jag kan komma ihåg.

Sedan fick jag veta att jag inte borde bli beroende av cannabis. Det var klara bud från änglarna.

Sedan fick jag veta att detta som hänt nu, var som en station i mitt liv, jag gick ut ur mitt livs tåg, såg mig omkring, fick perspektiv på tillvaron, och gick in igen och åkte vidare (i ett tåg utan fönster, tänker jag nu). Vid något tillfälle skulle det bli en ny station, då vi skulle träffas igen, eventuellt.

* * *

Ett par dagar efter det skedda kom det som slutligen läkte mitt känsloliv; jag brast i djup gråt under ett samtal med en andlig moder på "Symppis", stället för narkomaner och utslagna i östra centrum av Helsingfors.

Efter gråten gick jag ut på berget i ett naturområde intill, och upplevde i ensamhet den djupaste psykoterapi jag någonsin varit med om, en psykoterapi med Gud själv som terapeut. Vi gick, Gud och jag, tillsammans genom en massa minnen, och det var som om all min skuld blivit utplånad, det var bara godhet i minnena, bara förlåtelse och försoning. Det var som om jag aldrig hade syndat någonsin i mitt liv. Gud tog bara fram det goda, såg bara det ljusa i allt. Det hela var som om jag rökt cannabis igen, fast jag inte hade det. På slutet av upplevelsen var det som om min verklighet stannade till, och jag upplevde en regression till min yttersta barndom, till den stillsamma, vilsamma punkt som gärna skulle få lov att vara i evighet. En punkt där jag bara ville leka litet, ingen ting annat. En punkt där jag kände att jag kunde leka igen såsom jag lekte när jag var riktigt riktigt liten. Jag dansade lite till en musik som några ungdomar hade på radio i närheten, och jag har sällan vilat så i tonerna som då. Och **så såg jag klart i anden att Jesus är Herre**. Det här var mitt livs nästunderbaraste upplevelse. ”

Min kommentar i efterhand: Jag kan ännu komma ihåg den sjätteviktigaste saken som änglarna sade till mig, och som jag inte hade med i det ursprunliga blogginlägget om änglavisionen. **Det var att mänsklighetens historia hade att göra med aliens.** Att aliens är nyckeln till att förstå mänsklighetens historia.

Tre spiritualistiska aforismer om andevärlden

Spiritualismen är vår moderna världs motsvarighet till de vilda urfolkens religioner: animismen och schamanismen.

* * *

Det är så stort, så ofattbart stort att det finns en högre värld och en Gud. Det är så stort, att om man skulle känna denna sanning djupt i sin själ och kropp, skulle man jubla och hoppa och dansa omkring som en besatt.

* * *

Andevärldens musik dallrar genom världen, och det är en musik så fylld av hopp och ljus, att om man ställer in sin inre radio på dess våglängder, försvinner all tragiskhet som dagg för solen, all stagneliansk och hölderlinsk världssmärta och tragik, alla dystopier, all schopenhaueriansk och buddhistisk pessimism, kvar blir bara det eviga, oändliga ljus som många nära-döden upplevare har beskrivit att de mötte i sina nära-döden upplevelser.

Nerbäddad (dikt)

Alldeles tyst.
Milt ljus från fönstret.
Ligger i sängen
efter att ha vaknat.
Ombonad känsla.
Som i ett fågelbo.
Är så trött så trött.
Kan inte somna om.
Vill bara somna om.
Vill sova i evighet.
Vill till andevärlden hem.
De eviga drömmarnas rike.
Där drömmen blir verklighet.

Victor Zammit on suicide and my comments.

(you can, while you read, listen to this very beautiful piece of classical music by Antonin Dvorak)

"If those people (the suicidal ones) knew anything about the afterlife, as we know it, they would not have committed suicide." (the spiritualist and lawyer Victor Zammit in this youtubevideo)

My comment: If we really would believe that there is a higher world that can help us overcome our problems (and the problems of the world) at any time, we would not commit suicide if we are suicidal. If we would cry out for help, we would get help, that's for sure, even if we sometimes have to wait. Miracles do happen, regularly. We are not left alone, at least the Spirit World follows us. We have to let the fact that a higher world exists, sink deep into our hearts, so that we are never tempted to commit suicide.

If we are suicidal, and our spiritual eyes suddenly were opened, so we could see into the Other World, we would not be tempted to commit suicide any more. So, when we are suicidal, we have to pray to God that He/She opens up at least our eyes of faith, which sees the invisible without needing to see it. Faith and trust ends all suicidality. So simple it is.

If we have calculated that there is too many people on earth, and that we want to alleviate that, by committing altruistic suicide, we have to remember that, since there exists a higher world that carries this world, all mathematics in this respect deeply fails. **God is the only one who has the big picture here**, He/She has got the control, the overview, and if He/She thinks there are too many, He/She will take people home, we do not need to do that ourselves, otherwise we could as well go out there and murder people. This is also a question of trust. If we trust in God having the control, we do not take the control ourselves, but live in a trusting, receiving mode.

And the promise of the Second Coming of Jesus ends all attempts to solve our problems and the problems of the world ourselves, on our own.

Spiritualism can help us to feel more deeply the reality of the higher world, with its many proofs of the afterlife, so that we **reckon with the spiritual world** when we suffer. Everything hinges on this, that we reckon with God. To be more able to do that, we have to meditate and contemplate on God and the Spirit World, dwell on them and their promises, day and night. Victor Zammit said in a youtubevideo that there are three things we can do to go towards the realm of the light:

1) Keep an open mind.

2) Help those in need, those who need your help.

3) Read about the afterlife.

This is a good beginning. The Bible is a good book in this respect, it makes the afterlife feel more real, especially the Book of Revelation. It is completely focused on the higher world. Read the Bible if you are a beginner. Read it again and again, the same verses again and again, so that you begin to live and breath the Bible. And go then to other writings that makes you better understand and make it easier for you to believe in the Bible. Let the Book of Revelation be the centre of your world. It is the most holy scripture in the Bible.

At last I want to pray:

Heavenly Life.

Let this blogpost alleviate the life of some suicidal person out there, so that he or she begins to seek help, from You or from people. **Because this is the beginning of the spiritual path: to ask for help, to see that one needs help.** I have a friend, You know his name, who have been suicidal recently, let some energy from this blogpost reach him and alleviate his sufferings. Help him to seek help. And help also me, You know that I have been suicidal about one month ago, help me to trust in You and the Spirit World when these strange thoughts come, and to rest in you like a child in his mothers bosom when I worry about the future of humanity. You will overcome at last.

In Jesus' name, Amen.

How probable is the existence of the afterlife? My proofs, Victor Zammit's proofs, and something about shared visions.

In 2019 when I was in a mental hospital in Norway, I wrote in Norwegian a writing called "Bevis for Guds og himlens eksistens" (Proofs of the existence of God and heaven) which can be read freely at Internet Archive here. There I listed 59 evidential reasons why you should believe in God and heaven.

A much better and much more thorough work in this field is done by spiritualist and lawyer Victor Zammit, who in his book "A lawyer presents the case for the afterlife. Irrefutable Objective Evidence. Special feature: What happens when you die" (2002) has presented **24 indepentent areas of evidence for the afterlife**. The book can be read for free on Victor Zammit's homepage, here, and here are the chapters of the book:

A Lawyer Presents the Case for the Afterlife
Irrefutable Objective Evidence
-- by Victor Zammit
Copyright 2006

CHAPTERS: (4th Updated Edition 2006)

My comment: I would add one more very, very important area of evidence: **Shared visions and apparitions of spirits seen by more than one person at a time**. This kind of evidence, which is one of the most important, extraordinary and most convincing kinds of evidence is pointed out by for example Raymond Moody, the founder of the science of near-death experiences *. I have had blogposts about several such cases on this blog (see my blogcategory "visions". My plan is to add more such cases on my blog soon), and I have also witnessed myself one such case, when in 2020 I and another girl saw a dark nature spirit in the forest at night, and **we saw it at the same time**. I have written about it on this blog,

in Swedish, here. I have translated it for you to English, and put the translated text below (1).

If you have experienced something like that, it is the nail in the coffin for your doubts about the existence of the afterlife. I am, because of this, destined to believe in such stuff. **Because I know what I have seen and heard.**

* there are also reports about shared near-death experiences on youtube, see f.ex. this one.

(1) This is from this blogpost from September 2020. Back then I believed that I and the girl saw a demon. Now I think it was a dark nature spirit:

I know that my Jesus is alive, because I and a friend saw a live demon alive out there in reality.

Last spring, around the day I almost froze to death and rose from the dead, and then spent 40 days alone in the wilderness, I saw a demon twice. First with a friend, which convinced me it wasn't a hallucination, and then, after a few days, alone. First, with the friend, we saw the demon late at night in the forest near Bagarmossen, it was a dark figure and it had a large bicycle wheel in one hand, and with the other hand it was tearing at tree branches and messing in the forest. We talked about what we had seen, we both saw it at the same time, and we agreed that it was a demon. We were scared. Then, after a few days, I saw a demon again, it must have been the same, because the two visions were so close to each other, and then it

happened that I had a service by myself at the Fröding altar near Skarpnäcksgården (an altar I built in honour of the poet Gustaf Fröding in the place where my second hut once stood, the hut has been cleared away by the authorities) at night, and then I saw a dark figure creeping outside the wall that forms the first wall of my former hut. I sat inside the wall in a sink. I stood up and asked who it was, and called out to the figure to show itself, but it ran down the hill (the Fröding altar is on a small hill) and out onto the reed swamp in the Brotorp creek, where I could hear the reeds crashing, but no splashing was heard, although there was water all over the reed swamp. The demon disappeared into the reeds, and then I saw it no more. I thought it was Satan's plans to frighten me away from the forest, but I did not let myself be frightened, but a few days later I went on a 40-day walk in the wilderness to meet the Spirit of my Lord Jesus Christ. Good that Satan didn't succeed in what he had in mind, to prevent me from making that hike and thus rising from the dead. I can testify with my hand on my heart that these two demon visions were true and happened out there in reality, that the spirit world exists, that there is life after death, and that Jesus Christ therefore is alive. Jesus lives, hallelujah!!!! Let us be faithful to the end!!!!

More on the idea that earth has the lowest vibrations of all realms in the cosmos.

In a recent chapter I wrote about spiritualist and lawyer Victor Zammit's idea that earth has the lowest vibrations of all realms, thoughts which he probably got from spirits which communicated and materialized through the medium David Thompson, such a wonderful and unique idea it is, quite unheard of in spiritual literature.

You maybe thought that I had come up with the idea myself, just forged it. Because it sounded too good to be true. I did not quote any texts then. But if you like, I can quote a text by Zammit about it. Here it is, found on this page (scroll down to the texts under **June 23rd 2006**, below the headline WHERE IS HEAVEN?):

"For those who accept the afterlife: I am often asked where is heaven. That's easy to answer. Understand first that the afterlife is about realms of vibrations, ascending in the speed of vibrations from the lowest to the highest.

Earth's vibrations would be regarded as the lowest vibrations. Then there is the next realm – an afterlife dark realm – at the lower end - is vibrating faster than on earth, but the conditions are horrible. The Third Realm is the Realm of the Light: vibrating faster than the second realm. We are told that the Third Realm is the Realm of the Light, where conditions are hugely superior to those on earth. For good average decent folk, on crossing over, are very likely to end up in the Third Realm. There is the

Fourth to the Seventh Realm, the higher realms vibrating at higher speeds. All these realms, we are informed by some of the most highly credible sources such as Hugh Benson, Silver Birch, White E. and others are superimposing on each other from the lowest to the highest. Anything from the upper Third Realm would be regarded as 'heaven.' So that on crossing over there was no need for Jesus to ascend into heaven when heaven already exists inside the area covered by the vibrations of earth."

Yes. Here it is. And it sounds too good to be true. All want a hell for the criminals which is a worse life than normal life on this earth (like life in a prison). But according to Zammit and his materialized spirits, the afterlife will be a better life for all beings, a higher vibration than here on earth ("vibration" in Zammits language means about the same as spirituality, the higher the vibration, the higher and purer the spirituality), a lighter, more spiritual life for all beings. **There is no hell in the Dantean sense**, only different levels of heaven. And there are countless levels. The lowest levels seem like hell to those in the highest levels. But hell is a bad word to describe the lowest realms in the Spirit World, because they do not suffer there, like on earth. They are there with likeminded people, and just like criminals in Hells Angels can enjoy each other's company, and be loyal to each other, thus making progress together, so it is also in the spirit "hells".

The spirit seer Emanuel Swedenborg (1688-1772) and the spiritualist philosopher Arthur Findlay (1883-1964) are

very careful to point out that we continue with our earthly life in the spirit world, with the same habits and with about the same circumstances, only more spiritual. "Evil" people do not begin to suffer suddenly, as if they get some revenge from God, they do not transform to monstrous demons in a Dantean hell, they live the same life as they lived on earth, only with better circumstances, where they can learn better and more efficiently.

This resonates well with all I know, it resonates also with Swedenborg, who saw a "hell" in his visions **which was not the Dantean hell where demons tortured the damned, but a "hell" which the "evil" ones were drawn to, by their own will, it was where they thrived best**, a "civilized" society, or countless societies, an underground gigantic metropole with universities and all kinds of science and technology and industries. This resonates well with our knowledge of aliens, "extraterrestials", which probably are demons, who abduct people in order to do scientific experiments on them. The aliens do not seem to suffer, as neither do earthly scientists. The existence of aliens do not resonate well with the Dantean hell. Demons are not supposed to be "civilized" in the Dantean hell, there they are monsters. The thinking that evil people remind more of animals than of civilized evil kings and caesars, is medieval fantasy, and has crept into Swedenborg's visions, too. But not completely.

I think people who use cold empirical science alone to gain knowledge, and not so much their intuition, and do not develope their spiritual thinking and spiritual

judgment, will find themselves quite at home among "extraterrestials" in the afterlife. It will be like a technoparadise to them, and they will be enthralled with it. Slowly they will, then, make progress intellectually through science, into more and more humanistic science (the humanities among the scientific disciplines), and through the humanities, to theology, and from theology to spirituality and God and Nature/Reality.

Zammit says that the hell of his spirit world can be horrrible. Yes, life on this earth is also horrible, very horrible. We have to endure so much, so much. So if it is a somewhat better world which the criminals come to after death (this world of the criminals seems, according to Zammit, to be in the middle of this world and the third realm, vibrationally speaking, and the third realm, "to which most decent people come", is exceedingly beautiful and wonderful), where they can more easily make progress spiritually, it is logical to say that it is a horrible world, seen from the perspective of the highest heavens, so many levels there exist, and earth is then a very horrible world (just think about all the sicknesses we can get, in the spiritual world they do not need to worry about sicknesses, not even in "hell").

I have not read many reports about a Dantean hell from the afterlife. Mrs. Mary Baxter's hellish lucid dreams are the closest we get there. But it is so apparent that these experiences were lucid dreams, because Jesus is very immoral in that experience, and Mary is not very fond of him.

Victor Zammit on the transition to the afterlife

"Some people on earth have a much better transition to the afterlife than others — the more knowledge we have about the afterlife, the easier the transition."

(From this article by Victor Zammit)

Ett klockrent, hundra år gammalt bevis för att vi lever vidare efter döden

(följande text är från boken "Vidare går min väg. Spiritualistiska erfarenheter" av spiritualisten Rolf Carleson 1967, första kapitlet, s.13, som består av utdrag ur Carl A. Carlesons (Rolf Carlesons far) skrifter:)

"Under mitt sysslande med teosofin hade jag träffat en likasinnad sanningssökare, en något år äldre skolkamrat vid namn Oskar Tisell. Vi diskuterade ofta dessa problem och en natt, då vi som vanligt fördjupat oss i dessa mysterier och de spekulationer en 18-årings hjärna kan hänge sig åt, träffades en helig överenskommelse, att den som före den andre lämnade jordelivet skulle, om möjlighet därtill fanns, meddela sig med den efterlevande. Åren gick. Jag hade vistats i Amerika några år. Sex-sju år hade passerat sedan vårt avtal och våra personliga kontakter hade avbrutits --- han hade lika litet

reda på min vistelseort, som jag hade en aning om hans öden. För mig var han så gott som bortglömd.

En natt vaknade jag plötsligt av att någon ropade mitt förnamn. Jag satte mig upp i sängen och såg en klart lysande skepnad, iklädd så vitt jag kunde bedöma jordiska kläder, men hela företeelsen, eller vad jag skall kalla den, var genomskinlig så att jag genom densamma kunde se de möbler som fanns bakom. Skepnaden bar min väns anletsdrag. En röst sa: "Kommer du ihåg vår överenskommelse? Jag är Oskar Tisell. Nu är jag här för att fullgöra min andel. Jag har nyss passerat gränsen, jag är fullkomligt lycklig. Jag kan följa dig i allt. Farväl!"

Skepnaden försvann. Det var inte någon dröm, ty jag satt i sängen, fullt vaken, medveten, klar till sinnes. Jag rusade upp. Det var mitt i natten. På samma inackorderingsställe hyrde även en annan Falubo rum. Jag rusade in till honom, fann honom uppe, sysselsatt med studier. Han undrade hur det var fatt. Jag frågade, om han kom ihåg vår skolkamrat Oskar. Han svarade jakande. "Men varför frågar du det?" --- "Jo", löd mitt svar, "jag är nästan säker på att han nyss dött!" Jag berättade min upplevelse, men mottogs med tvivel, för att använda ett milt uttryck. Jag bad honom i alla fall att anteckna detta i den dagbok, jag visste att han brukade föra.

Dagen därpå skrev jag ett långt brev till min gamle vän, adresserade det till hans föräldrahem --- fadern var bruksförvaltare. I brevet talade jag naturligtvis inte något om min upplevelse, men berättade mina levnadsöden

under de sista åren. Helt flyktigt berörde jag vår överenskommelse och gav honom en inblick i mitt dåvarande själsliv.

Ungefär en månad senare erhöll jag ett brev, skrivet av min väns far. Sonen hade avlidit på samma tid som jag daterat mitt brev. Jag hade således fått bekräftelse på, att ett liv efter detta med säkerhet fanns --- men beviset gjorde då inget intryck på mig."

Min kommentar: Jag försäkrar härmed på det högtidligaste att jag inte har hittat på denna historia, utan **den finns svart på vitt** i Rolf Carlesons bok "Vidare går min väg. Spiritualistiska erfarenheter" tryckt 1967, första kapitlet, s.13, som jag skrivit av. Boken är full av bevis för andevärldens realitet, men detta var det starkaste. För att du skall få ett bevis på att denna bok finns i verkligheten, se dess titel i Libris bokkatalog, här, där de flesta nyare svenska böcker finns. Boken finns att låna i många bibliotek i Sverige, bl.a. i Kungliga Biblioteket, **där du kan låna den och se själv att jag inte hittar på denna historia.**

Men ändå, fast jag får såhär klara och starka bevis, sover mitt hjärta, och orkar inte tro på himlen. Jag är precis som Carl A. Carleson, som sade om sin upplevelse att "beviset gjorde då inget intryck på mig". Jag väntar på att mitt hjärta skall vakna, och intill dess, är det bra att läsa om sådana här bevis, som ändå är den verklighet jag ska vakna till en dag, då mitt förstockade medvetande kan

omfatta en större verklighet än den futtiga verklighet som syns.

Änglasynen vid Mons, Frankrike. Minst nio personer såg tre änglar på samma gång.

(följande text är hämtad från C.G.Hjelms (1903-1965) bok "Människan och änglavärlden", som kom ut på Evangeliipress förlag 1961, ett kapitel i denna bok med samma rubrik som ovan)

"Headley-Johns från Lancashire, England, deltog i första världskriget på fronten i Frankrike. Här återger vi en berättelse, som bekräftas av Röda Kors-inspektrisen miss M. Courtney Wilson och författaren Harold Begbie:

- Vi var på återtåg från Mons den 28 augusti. Vädret var vackert. Mellan åtta och nio stod jag med nio andra soldater på vakt. Kapten Leaton kom plötsligt och frågade oss överväldigad, om vi sett något överraskande. Han gick och kom igen. Han förde oss några meter bort och pekade upp mot himmelen. Där syntes i skarpa konturer ett starkt ljus, som blev klarare och klarare. Själv såg jag tre ljusgestalter.

Den mittersta hade stora utbredda vingar. De andra två var mindre men kunde tydligt åtskiljas från den mellersta gestalten. De bar alla tre löst hängande kläder i gyllene färgton. Änglarna stod rakt över de tyska linjerna med

ansiktet vänt mot oss. Vi kunde i hela tre kvart iaktta synen.

Alla de soldater, som var tillsammans med mig, kunde se synen. Män från andra avdelningar intygade detsamma. Jag brukar annars inte sätta tro till sådana där händelser. Men i detta fall hyser jag inte det ringaste tvivel på att synen var verklig. Jag har femton års hård tjänst bakom mig och skulle inte berätta denna händelse endast för att göra mig märkvärdig eller för att behaga sensationslystna."

Citat slut.

Denna otroliga upplevelse påminner om den finska romen Marita Mäntyniemis änglasyn i Finland 2011, då hon och fem andra på samma gång en kväll blev vittne till en gigantisk ängel i skogsbrynet. Jag har skrivit om upplevelsen här.

Vad jag tror på (min livsåskådning i ett nötskal)

-Jag tror att jag är villkorslöst och kravlöst älskad av Universum, och att inget jag gör kan rubba detta. Detta har jag känt och hört i möten med änglar från himlen.

-Jag tror att p.g.a. denna kärlek, **är min fullkomliga lycka garanterad i det långa loppet**, om inte förr, så

efter döden. Samma gäller för alla varelser, även de grymmaste.

-Jag tror att Universums fundament är glädje, kärlek, evigt ljus. Och att vi, när vi är lyckliga, är i harmoni med Universum, i enhet med Alltet, inte när vi är olyckliga.

-Jag tror att djuren och växterna, mineralerna och atomerna (som alla är levande varelser) lever i ett inre paradis, en edenisk oskuld, och därför för det mesta är mycket lyckliga, att olyckan bara är en gäst och en främling för dem. De är som spädbarn och foster, som delar detta drag med dem. **Lycka är deras grundtillstånd**, som de alltid återvänder till efter en stunds eller tids olycka.

-Jag tror att vårt mål som människor är att ingå igen i det paradis som vi ser hos djuren, växterna, mineralerna, atomerna, spädbarnen och fostren, ja hos Adam och Eva före Fallet. **Att det inte är att uppnå något**, utan att **återgå** till vårt ursprung, ty vi har alla haft detta paradis i oss en gång, och vi äger det alla i vårt innersta inre, **i det fördolda**, bakom skräp och skit och bråte. P.g.a. att vi inte kan uppnå detta, utan bara får detta genom att **klä av oss** bråte, är detta paradis en gåva, och förblir en gåva i all evighet, som vi aldrig kan förtjäna genom att öva, träna, meditera och arbeta. Däremot, när vi skalar av vårt bråte, får vi **lust** att vara goda och arbeta och offra vår bekvämlighet för världens räddning.

-Jag tror att i mystika upplevelser av inspiration, harmoni och extas, och i nära döden-upplevelser av liknande sort,

är det inte så att något tillförs oss som vi inte har, utan det ljuvliga vi känner är p.g.a. att vi klär av oss vårt eländiga jordelivs skal, vårt ego, vår "Gamla Människa", och blir vårt innersta jag, som är glädje och kärlek, som Adam före Fallet. Även droger kan få oss att klä av oss vårt skal. Det kan också hända i drömmar om natten.

-Jag tror att alla religioner förutom kanske Voodoo och satanism, har sina egna vägar till Gud som man skall respektera och lära av, men att Jesus Kristus är av Universum utvald att leda Alltings Återställelse på vår planet (som är den enda fallna planeten i kosmos) och dess tillhörande andevärld (och är således ingen kosmisk Herre, utan en "lokalgud"). Jesu religion är således den högsta religionen på vår planet, men därmed inte sagt att de kristna har nått längst i andlighet bara för att de klär sig med Jesu ord och Bibelns ord. Många utövare av andra religioner kan ha kommit närmare Gud än kristna gjort, kan vara mera "frälsta" än de frälsta själv, mindre "hedningar" än de kristna själv. Även ateister kan vara mera "frälsta" än de frälsta själv. **Ty det viktiga är inte vad man tror, utan vad man gör**, hur man uppför sig och hur man lindrar lidande. Många skall bli förvånade över att se vem som är i himlen och vem som är i "helvetet" när de kommer till andevärlden efter döden.

Shalom aleichem! Be not afraid! The biblical greeting phrases. And something about suffering and faith.

"Shalom aleichem!" is the most common greeting phrase of the Jews, in all history from Antiquity until today. It is the parallel of the "Salam aleikum" of the arabs. Both phrases mean "peace be upon you". The arabs use it very often, always when they greet each other, and always when they utter the names of prophet Muhammad and Jesus, they say "peace be upon him" afterwards. Jesus said this phrase very often (see this islamic article). This is one of the reasons why the muslims feel that Jesus was a real muslim.

The other greeting phrase that Jesus often used, was "**be not afraid**!". It is used very often in the Bible: "*The phrases, "Fear not" or "Be not afraid", occur 103 times in the King James Version of the Bible.*" (from this article) Jesus used this phrase 21 times in the New Testament (see this article).

Why do I write about this? Because it is so magnificent that the Son of God, our Messiah, greets us like that. He does not want us to be afraid, and **there is a reason for that**. What is this reason? It is that God is in control of what happens in the world, and that He/She and His/Her angels are watching over us, and will intervene if it is necessary, when we need it. This is so difficult to believe when we suffer, but this is the reason why Jesus always greet us with a "Be not afraid!". We need to hear it again and again.

In fact, it just take a belief in the Spirit World, in the supernatural, in a higher world than ours, to be able to believe that this is true.

Do we believe in a higher world also when we suffer? Or does this belief vanish every time we suffer? If it does not vanish, we should in earnest not be afraid.

But often when we suffer, we act and think and feel like the higher world does not exist. And this despite the fact **that we often have countless prayer answers in our past**, countless interventions from God. Isn't this strange?

I have had to read a lot about psychic phenomena, about Spiritism and parapsychology, to really be able to ground my faith in the supernatural (this I have done all the way since 2009). Read such spooky stuff, and meditate upon it, meditate upon their proofs for the supernatural, and let it sink in, slowly. I say that even the proofs of spiritism isn't always enough in order to be able to believe. Faith is a gift, an no proof is enough before we receive faith as a gift from heaven. But at least I have got something to meditate upon, something to remember and think about when I suffer.

Något om William Crookes och det största beviset för det övernaturliga, genom tiderna

Kanske Jesu uppståndelse är det bästa beviset genom tiderna för det övernaturliga, det bevis som haft störst följdverkningar, varit kraftigast och haft flest vittnen. Jag har samlat 41 bevispunkter för Jesu uppståndelse i en bok på Internet Archive här.

Men det finns ett annat bevis från den icke-kristna religionshistorien som kanske eventuellt skulle kunna tävla med Jesu uppståndelse i kraft, kanske mer för vår tids ateister och sekularister, än för folk innan sekularismen tog över. Detta bevis är inte alls lika omskrivet. Och det vinner nog inte över Jesu uppståndelse i kraft, utan kan bara tävla med det.

Detta bevis är från de spiritualistiska andematerialisationernas dunkla värld (där andar materialiseras på "seanser", dvs. spiritualistiska husmöten). Och det är den kändaste andematerialisationen genom tiderna, den som kom genom mediet Florence Cook (1856-1904); anden Katie King. Denna andematerialisation testades vetenskapligt, mycket noggrant och skrupulöst, i tre år, av den tidens kanske mest kända engelska vetenskapsman, kemisten och fysikern William Crookes (1832-1919). Jag har samlat och redigerat en bok om dessa seanser som kan läsas på Internet Archive, här: "On the mystery of Katie King. Collected research literature for detectives" (2022).

Det är för oss svårt att förstå kraften i detta bevis för det övernaturliga från 1800-talet, då namnet William Crookes inte klingar med samma kraft i våra öron som i engelsmännens öron på 1800-talet. När William Crookes undersökte Florence Cook, var han på höjden av sin karriär, och hade redan tio år innan, 1863, blivit invald i The Royal Society, den engelska vetenskapsakademin. Vid tiden för testerna av Florence Cook var han strax över fyrtio, då intelligensen och skarpsinnet är på sin höjd, ännu ej skadad av ålder.

Vad skulle vara motsvarigheten till William Crookes' experiment med Florence Cook i vår tid? Kanske att Stephen Hawking (1942-2018), kanske en av vår tids mest kända vetenskapmän och fysiker, hade experimenterat i tre långa år med David Thompson, vår tids mest kända materialisationsmedium, och funnit att hans materialisationer var äkta, och sedan kommit till tro på andevärlden, blivit troende, och medlem i Teosofiska samfundet, såsom William Crookes blev.

Hade detta skett, hade det blivit ett ramaskri i den lärda världen.

Det blev ock ett ramaskri kring William Crookes' tro på anden Katie King. En häftig debatt bröt ut, kanske en av historiens mest ursinniga debatter. Och en av dess viktigaste ock. Lite som debatten om Jesu uppståndelse. Crookes fick ett oerhört förakt över sig från den lärda världen, och det var många som förlöjligade sig över honom och försökte "avslöja" Florence Cook och Katie King. Men Crookes stod fast vid sina åsikter, helt till sin

död, det finns dokumenterat. Vad han hade sett, hade han sett. Det fick inte hjälpa att detta stödde en så flummig religion som spiritualismen.

Har något liknande skett i vår tid? Nej. Men dramat kring Crookes påminner lite om när filosofen Anthony Flew (1923-2010) omvände sig från ateism till deistisk gudstro på sina äldre dar, 2004, när han var 81 år gammal (se denna artikel). Detta var något mycket märkligt och oväntat.

Och sedan finns det faktiskt en världsberömd fysiker i vår tid som tror på spiritualismen och Katie Kings materialisation. Peter Wadhams (f. 1948) heter mannen. Mycket känd särskilt i miljövännernas kretsar, och bland dem de som följer med den Arktiska isens snabba smältning. Wadhams bekänner sig till tro på spiritualismens fenomen och Katie King i denna artikel. Wadhams är inte lika känd som Stephen Hawking eller William Crookes, men hans namn ger betydlig tyngd åt tron på det paranormala, och bekräftar att man inte behöver förneka det övernaturliga och spiritualismen bara för att man är en känd vetenskapman idag.

Men inför sådana bevis som anden Katie Kings materialisation **står man på helig mark**. Jag kan inte nog betona hur viktigt det är att **ta reda på sanningen om sådana fenomen**, som en fördomsfri detektiv. Man behöver inte alls tro på spiritualismens läror fördenskull. Det är som om i mötet med fenomen som Katie King **ens tro blir på riktigt**, inte bara något i lösa luften, tro på urgamla myter, sagor och legender. Och inte minst börjar

Jesu uppståndelse då **kännas som på riktigt**. Ty andematerialisationer hör liksom hemma i samma andliga kategori som Jesu uppståndelse. Är den ena sann, gör det den andra mycket mera sannolik. Det är därför jag har lagt ner så mycket tid på att noggrannt, skrupulöst och fördomsfritt forska om Katie King på internet (det finns väldigt mycket material där om henne), och sammanställt en bok om det. I prövningens och deppighetens stund, hjälper det att minnas Katie King, så blir tron på Jesus och hans uppståndelse starkare. Det är som de där änglarna jag mötte i en extatisk syn sommaren 2012 (se s. 52 i denna bok), som sade att jag skulle bevara tron på det jag sett, så jag bevarades från tvivel, enbart genom att minnas det jag hade sett. Minnet skulle vara nog för att kunna tro. En nära-döden upplevare fick samma anvisning av änglar i himlen under sin vistelse i himlen, att hennes livsuppgift var att minnas att det fanns, det som hon upplevt i himlen, att Kärleken fanns.

Jag ska bevara minnet av Katie King som en helig klenod i mitt hjärta. Jag har två bilder av henne på väggen hemma ock.

Rädslan för att befatta sig med spiritualism, paranormala fenomen och parapsykologi bland kristna fundamentalister (där är detta mycket vanligt) har ett högt pris; man gör inte sin tro förankrad i **verkligheten**, i **historien**, så den håller i nödens stund. Man är inte intresserad av Guds handlande i den icke-kristna historien, hur Hen visar sig för alla folk så de kan ta på och känna Hens verklighet. Nej, för dem är ofta allt sådant demoniskt, allt dras över samma kam, istället för

att man gör det som Paulus uppmanar de kristna till; att **pröva andarna**, att **pröva allt och behålla det goda**. Man behöver inte studera litteraturen om Katie King länge för att förstå att hon inte är en demon. Ointresset för icke-kristna religioner gör en trångsynt och icke-lärvillig.

En gång i Evighetens hem och trygga bo (dikt)

En gång ska vi vara som dem
som levat på jorden för mycket länge sen.
Friden skall vara obeskrivlig,
och vårt jordeliv
bara en kort, hemsk paus,
ett enda rosslande andetag av
förkylning och febrig yra
i den självklara Evighetens stilla, lugna salighet,
det som är vårt hem,
vårt trygga dunbo,
som vi alltid mindes det,
som vi mindes det
från Evigheters Evigheter.

(Lars Larsen, 5.5.2023)

(dikten, och särskilt de två första raderna är inspirerade av Pär Lagerkvists "En gång skall du vara en av dem")

Det Stora Avklädandet (dikt)

När allt onödigt skalas av,
allt bråte, allt människogjort och billigt,
allt lättsinnigt och överflödigt,
är till slut bara Gud och paradiset kvar,
ty Gud och paradiset
är ditt och tillvarons innersta.
Det som du som foster i livmodern var,
och det som du i Apokalypsen ska bli;
naken, ärlig, ren och skär,
som Jesu uppståndelse var, tidigt i gryningen,
för Maria Magdalena.

Kärleken som det viktigaste i livet. Psykiatrikern Richard M. Buckes apokatastasisvision och mina kommentarer

("apokatastasis" är ett annat ord för universalismen, läran om allas slutliga frälsning)

(detta blogginlägg kan med fördel läsas medan man lyssnar till den romantiska tyska kompositören Max Bruchs (1838–1920) otroligt vackra 1. Violinkonsert)

Det följande är ett utdrag från den kanadensiska neuropsykiatrikern Richard M. Buckes (1837-1902)

bok Cosmic Consciousness, där han också noterar att hans upplevelse av kosmiskt medvetande tilldrog sig efter en natt då han läste Whitman och romantiska poeter. Före denna upplevelse var han positivist, lärjunge av Auguste Comte, och ateist:

“Plötsligt, utan någon som helst varning, fann jag mig själv svept i ett flammfärgat moln. En stund tänkte jag på eld, en enorm brandkatastrof någonstans i närheten i den stora staden; i nästa stund, visste jag att elden var inuti mig själv. Direkt efteråt kom det över mig en känsla av jubel, av enorm glädjefullhet ackompanjerad eller omedelbart åtföljd av en intellektuell upplysning omöjlig att beskriva. Bland annat, kom jag inte bara till tro på, utan jag såg att universum inte är utgjort av död materia, men är, tvärtemot, en levande Närvaro; jag blev medveten i mig själv om evigt liv. Det var inte en övertygelse om att jag skulle få evigt liv, men en medvetenhet om att jag ägde evigt liv då; jag såg att alla människor är odödliga; att den kosmiska ordningen är sådan att utom allt tvivel alla ting samarbetar för var och ens goda; att världens grundprincip, ja alla världars, är vad vi kallar kärlek, och att var och ens lycka i slutändan är absolut säker. Synen varade några få sekunder och var borta, men minnet därav, och känslan av verkligheten i vad den lärde har bestått genom det kvartssekel som sedan har förflutit. Jag visste att det synen visade var sant. Jag hade nått till en synpunkt från vilken jag såg att det måste vara sant. Den åsikten, den övertygelsen, jag kan säga det medvetandet, har aldrig, även i perioder av djupaste depression, förlorats. ”

(Min översättning. Originalet kan läsas i avd. f. i denna artikel)

Min kommentar:

Den ljuvligaste upplevelsen jag vet om, egen och andras

Om mitt eget livs ljuvligaste upplevelse är antingen min änglavision sommaren 2012 eller min epifani i Warsawa 9.2.2019 (jag vet inte riktigt vilken av dem jag ska välja, de är båda så ljuvliga, jag har skrivit om båda två på mina bloggar förr, och de finns med i denna bok av mig), så är den upplevelse hos andra människor som jag tycker är ljuvligast, den ovanciterade av Richard M. Bucke.

Nära-döden upplevelserna och kärleken

"att världens grundprincip, ja alla världars, är vad vi kallar kärlek," säger Bucke om vad han upplevde. Jag tror det kan sägas vara centrum i hans upplevelse, det viktigaste i den. Vet du vad det får mig att tänka på? Vad som bekräftar Buckes upplevelse av kärleken, mer än kanske någonting förutom Jesu död och uppståndelse? Jo, **nära-döden upplevelserna (NDU:r)**, dessa omätligt ljuvliga upplevelser, som jag har studerat i många, många år, och aldrig blir färdig med, så mycket innhåller de för tanke och hjärta. Följande citat av nära-döden

upplevaren Dr. Dianne Morrissey säger något om ljuvligheten i dessa upplevelser:

"If I lived a billion years more, in my body or yours, there's not a single experience on Earth that could ever be as good as being dead. Nothing."

Vad är det som gör dessa upplevelser så ljuvliga? **Jo, det är den villkorslösa kärleken i dem**. Det är väldigt vanligt att nära-döden upplevare kommer tillbaka till livet med huvudbudskapet att kärleken är allt, att kärleken är det viktigaste i livet, att de fick kärleken uppenbarad för sig på "Andra Sidan". Jag vet om ingen som detta blev viktigare för än den indiske nära-döden upplevaren Anita Moorjani (f. 1959). Hon såg det som sin livsuppgift att berätta för människorna om denna kärlek som hon upplevde på Andra Sidan. Och ingen annan är så besatt av detta som hon. Hon känns som förälskad i kärleken, lite som titeln på poeten Marcus Beijar Mellins debutdiksamling "Kärleken till kärleken" (2008).

Denna artikel av Jack Carter från 2019, där han får bekräftelse från NDU-forskningens stora pionjär, den amerikanska psykologiprofessorn Kenneth Ring, säger följande:

"NDErs, those who have died but lived to tell their story, claim their encounter with God, an entity who manifests as a brilliant white light, helps them understand that love is the foundation of creation and one of the main reasons for existence.

NDE Experiences Confirm Love is of Paramount Importance

Near death research studies and NDErs' accounts relay the same simple truth that love is of supreme significance. Cultivating love for oneself and for others has preeminence over all other strivings and accomplishments. This insight is conferred on people who nearly die from various causes, including life-threatening illnesses, injuries, and suicide attempts.

After devoting his life to NDE research and analyzing hundreds of accounts, researcher Dr. Kenneth Ring has concluded, "Of all the teaching in the world, the greatest is love. And of all the lessons of the NDE, none is greater than the importance, indeed the primacy of love. And what the NDE teaches about love is that everything is love, and is made of love, and comes from love." "

Tänk vilken tur, vilken lycka, att det är **detta** som bekräftas av de som varit nära gränsen till Andra Sidan, och får kika in i vad som möter oss efter döden. **Det kunde ha varit något annat.** Något annat, något lägre, något mer välbekant, kunde ha varit det som mötte nära-döden upplevarna på Andra Sidan. Kanske tävlingens ande, kanske ambition, kanske karriär, kanske hedonism. Sådant som värderas högt i civilisationen/Babylon.
Nej. **Nu var det det bästa vi vet om i tillvaron som mötte dem.** Den fullkomliga kärleken, den villkorslösa kärleken. Detta är så ljuvligt att man skulle kunna hoppa och dansa av tacksamhet. Och det tar tid att låta detta sjunka in i oss. Det är något man kan meditera över resten

av livet, grunna på, glädjas över, ruva över. Låta det värma ens själ som en dunkel värme på bottnen av magen, en stilla glädje och tillfredshet över existensen såsom den är i sig själv.

Kärleken som civilisationens fiende

Men varför är inte detta en självklarhet för oss? Att den villkorslösa kärleken är viktigast av allt? När vi tänker efter borde den ju verkligen vara det. Varför kommer den till oss som en uppenbarelse från Andra Sidan, som något ofattbart och fjärran, som något från sagornas, lägereldarnas och myternas värld, som har svårt att riktigt sjunka in i oss och bli ett med oss? Varför upplever vi oss främmande för det? Varför glömmer vi ständigt bort det i livets villervalla, på gatan och i butiken?

Jo, orsaken är något mycket enkelt. Civilisationen, alltså Babylon, är riggad och byggd så att vi inte ska känna kärlekens och den högre världens närvaro, utan enbart bejaka materien, det synliga. Detta för att **det är någon som vill tjäna pengar på oss**. Vår värld är inte fri. Inte alls. Satan och Antikrist och Mammon styr vår värld. Och skulle alla bli fullt medvetna om den villkorslösa kärleken, skulle civilisationen rasa, ty den är byggd på orättfärdig vinning och penningbegär, och kan bara fås att fortleva genom systematiskt förtryck. Själva den ekonomiska tillväxten, samhällets grund, skulle hotas om kärleken fick regera.

Detta gör **att vi inte känner kärlekens närvaro på Sveavägen i Stockholm centrum.** Alla byggnader är

byggda som om kärleken och omtanken inte existerar. Alla människor går på gatan, kalla och hårda och avtrubbade, förbi varann, stelt, som om kärleken inte finns, som om alla andra bara är vandrande skithögar utan värde, ingen uppmärksammar en främling, av kärlek allena.

Bland de vilda urfolken i skogarna **talar allt om kärleken och en högre värld**. Andar finns i allt. Schamaner finns överallt. Gudomligt helande är en vardaglig sak. Givmildhet är vad som ger status i stammen, osv. osv.

Men för den som har ögon och öron öppna, avslöjar sig den sanna verkligheten även i staden. **Mat är koncentrerad kärlek.** Kaffe och läskedryck är koncentrerad kärlek. Men någon vill tjäna pengar på denna kärlek. Men det går bara **så** länge, sedan rasar pyramidspelet och ponzibedrägeriet.

Man kan inte göra vad som helst hur länge som helst. Varför? Eftersom kärleken är livets innersta, så den som inte lever enligt kärleken, **kommer i strid med sig själv**, och ett rike som är i strid med sig själv kan inte bestå. Greta, nästan som en uppenbarelse från Andra Sidan, har gjort detta övertydligt för oss alla. Naturförstörelse är suicidalt och omnicidalt.

Hade penningbegäret varit livets innersta, såsom Satan och hans män hoppas, hade civilisationen kunnat fortsätta i evighet. Men nu är det kärleken som har sista ordet. Och den skall resa oss upp ur stoftet till sist.

Men **att Richard M. Bucke var psykiatriker,** är för mig bara ett för ljuvligt sammanträffande, eftersom det är psykiatrikerna som åsamkat mig mest lidande i mitt liv. Känns som om Gud hade handen med i spelet här.

Något om syner och deras verklighet

Syner är något underligt nånting. Det är så underligt, att jag, om jag vore ateist, bara av fenomenet syner skulle börja tro på en högre värld, en andevärld, även om jag inte trodde att syner jag läste om återspeglade något som faktiskt finns, en objektiv verklighet. Så underligt är det med syner. Tänk att de finns.

För mig som troende blir det inte lättare att tolka syner. Ty de tycks (och nära-döden upplevelser är praktexempel på detta) utspela sig i ett gränsområde mellan fantasivärld, drömvärlden och den objektivt existerande andevärlden. Allt verkar inte påhittat, t.ex. finns fenomenet "veridical near-death experiences", och vissa mystiker ser och hör saker i syner som är något högre än vad som finns i deras medvetanden, som känns som sannskyldiga gudomliga uppenbarelser från en högre värld. (Sånt kan också ske i drömmar om natten). Så t.ex. känns följande uttalanden hörda i syner som gudomliga uppenbarelser:

"All shall be well, and all shall be well, and all manner of things shall be well" (Jesus till katoliken Julian of Norwich [1343 – 1416] i en syn, detta i en miljö där universalism, tro på allas slutliga frälsning, var förbjudna tankar).

"There is nothing to forgive" (känslan Anita Moorjani fick i en nära-döden upplevelse när hon upplevde Guds villkorslösa kärlek (se denna youtubevideo).

Fler spännande visioner att studera, som jag rekommenderar:

David Wilkersons bok "The Vision" (1974)

Den 90-åriga kvinnans syn om ett tredje världskrig (återgiven på Apg29.se)

Karins och en annan kvinnas Jesusvision, båda såg Jesus på samma gång (se detta blogginlägg)

En av 2000-talets största händelser: Fyra människor ser på samma gång en väldig ängel över skogsbrynet 22.1.2011 (blogginlägg på min blogg Forest Man).

Om Guds kärlek till oss. Från David Sunfellows NDU-video. Också något om varför vi kom hit till jorden.

"We all need to love ourselves
as deeply as God loves us.

We also need to understand
that we can't love ourselves
as deeply as God does
until we have personally experienced
God's love for us."

"Once we feel God's love for us,
we naturally love ourselves
and others,
which, in turn,
helps us experience
even more of God's love."

(från denna youtubevideo om nära-döden upplevelser, NDU:n, av David Sunfellow, citatet är hämtat från 31:52 till 32.50 in i filmen)

David Sunfellow är New Age:are, eller åt det hållet, men det där citatet kunde ha varit från en kristen väckelsepredikant. Det finns sanning även i New Age.

Mycket av nära-döden-upplevelse-forskningen har gjorts i en New Age-anda, med en New Age-agenda, så att man har letat efter material som ska stötta New Age-filosofi, och sedan har man gjort en syntes av alla nära-döden upplevelser man känner till, som liknar på New Age-

filosofi. Så har t.ex. de mest kända gjort, såsom Raymond Moody, Kenneth Ring och Kevin Williams. Det finns otroligt många traditionellt kristna nära-döden upplevelser, med närmast bibliskt innehåll, men de får inte samma tyngd och värde i elitforskarnas ögon som de som passar med New Age-filosofi.

Lite före de där texterna om Guds kärlek i David Sunfellows video ovan pratade också några nära-döden upplevare om varför vi kom hit till jorden. De sade att de fick veta i sina NDU:r att det var för att vi skulle kunna uppleva glädje, ty bara genom att uppleva glädjens motsats kunde vi uppleva glädje. Så var det med alla fina ting. Bara genom att uppleva det godas motsats kunde vi uppleva det goda självt.

Detta är New Age-filosofi och österländsk filosofi. Det är **inte** kristendom. Vad sen med alla änglar och himmelska väsen som aldrig kommer till jorden, som lever i paradisets fullkomlighet och alltid har gjort det? Är de dömda att i evighet inte kunna uppleva glädje eller något gott? Det är något ruttet med denna filosofi. Den är till för att försvara det ondas existens. Att det onda behövs, liksom. **Det gör det inte**. Myrorna behöver inte uppleva lidande först för att kunna leva sina liv i paradiset i sin stack efter att de föds. Vi hade inte behövt Adams och Evas syndafall. Inte alls. Att påstå motsatsen är som att säga att alla djur behöver falla i synd på samma sätt som människan för att kunna uppleva vad moraliskhet är. Det tror jag inte. Myrorna är moraliska som de är. De behöver inget mer. Visserligen härskar Satan över planeten, och detta herradöme berör också

många djur och insekter (därav deras ofullkomligheter), men att myrorna inte behöver synda för att uppleva moral stämmer än mer på de myror i himlen, som aldrig kommer till jorden. Men även med jordiska myror kan vi instinktivt förstå vad jag menar. Ty myrorna har inga personliga synder på jorden, de är personligen syndfria och fullkomliga (deras deltagande i syndafallet berör andra ting).

Hur är det med Gud själv då? Måste Hen vara ond ett tag för att kunna uppleva förlåtelse och moraliskhet?

Vilken rutten filosofi, säger jag bara. Elak är den. Det är hednisk yin-och-yang-filosofi, inte kristendom.

Något är inte sant bara för att någon har hört eller upplevt det i en nära-döden upplevelse. Det märker jag tydligt i den där frågan ovan. Nära-döden upplevelserna utspelar sig nämligen i fantasins och vakendrömmarnas gränsområden, där dessa gränsar till den verkliga, objektiva andevärlden. Fantasi och verklighet blandas. Lite som vi kan få himmelska besök i våra drömmar, vi kan få sanndrömmar, Gud kan tala till oss i drömmen. Då blandas dröm och verklighet. Så går det också till i nära-döden upplevelserna. De är alla vakendrömmar som kan innehålla inslag av verkliga personer och objektiv verklighet.

Så varför kom vi till jorden? Jag vet bara om ett enda rimligt svar. Och det är mycket, mycket enkelt. **Vi kom för att hjälpa till i helvetet** (jorden är ett helvete i jämförelse med himlen), för att lindra lidande, vi är på

missionsuppdrag, vi har alla en mission att utföra, en gudomlig plan för vårt liv som vi fick studera mycket, mycket noga i himlen innan vi befruktades i vår mors livmoder. Vi visste vad vi begav oss in på. Vi var så goda i himlen, hade så uppoffrande sinnelag, att vi ville vara med och hjälpa till i helvetet. Många går ifrån sina planer p.g.a. bekvämlighet och lättja, fullföljer inte sina missionsuppdrag, men fullföljer kanske en plan B eller en plan C. Några missar kursen totalt och går ut i becksvart andligt mörker, för att bli frälsta först efter döden, när de minns sin plan igen. Vi skall alla minnas vår plan till slut, därför skall alla bli frälsta, när de förstår vad de lämnat och minns sin föruttillvaro i himlen, minns sitt sanna jag, som står skrivet i Guds minne, i Livets Bok, och aldrig kan utplånas ur detta minne, ur denna bok.

Om vi bara hade sett det osynliga (dikt)

Om vi
under våra djupaste lidandesstunder
hade sett
vad som rörde sig i det osynliga,
hur änglar och döda släktningar
och döda vänner
mobiliserade sig för att
komma oss till undsättning,
för att lösa våra knutar,
för att lätta våra bördor,

då hade detta varit nog
för att lyfta oss ur lidandet,
det hade helat oss på en sekund,
och när vi en gång efter döden,
eller, i en nära-döden upplevelse,
skall förstå vad som skedde då
när vi led som mest,
när vi ska se den osynliga biten
av händelsen,
då skall denna förståelse och kunskap
läka våra värkande minnen,
och göra allt gott igen,
vi skall då kunna försonas
med vår historia,
med alla dess lidanden,
kunna förstå och s.a.s. "förlåta Gud",
förlåta oss själva
och hela universum.

Bara detta
kan få oss att försonas
med allt:
att vi ser det osynliga,
och **förstår.**

Katten från himlen (prosadikt)

Det var en man som såg en syn där en himmelsk katt från andevärlden kom in i hans rum och lekte med honom, och fyllde honom med osäglig och djurisk glädje. En timme lekte de, och pratade telepatiskt med varann. När synen försvann, satt mannen kvar med följande känsla, som han präntade ner på en papperslapp, som han sedan sydde in i sina kläder:

Nu har jag äntligen
verkligen levt,
det verkliga, sanna livet.
Mer behövs ej,
och jag kan dö nu,
om så krävs.
För nu vet jag att
det finns ett **levande** liv.

Dikten "Paradisisk ljudvärld" (sann historia)

En gång, i 18 november 1973,
det var samma år som David Wilkerson
fick sin stora apokalyptiska vision,
världen fick sin första oljekris,
ja samtidigt som miljörörelsen började bli stark,
då fick indianskan Betty J. Eadie (f. 1942)
en otrolig nära-döden upplevelse

där hon bl.a. kom till en viss sfär av himlen
där det hördes sagolik musik,
från någonstans långt, långt borta,
det var som "sfärernas musik",
kosmisk musik.
Den var så ren och ljuvlig och öm
att den smekte hennes själ
och läkte den, djupt, djupt på djupet.

Sedan i en annan del av himlen
hörde hon gudomlig musik
komma ur varje planta och varje vattendroppe.

Vem var det som sjöng för henne?

Kanske var det Gud som sjöng för henne.

(Lars Larsen 24.5.2023)

* * *

Near-death experience researcher Kevin Williams has a long article about Betty's near-death experience (NDE) here.

I have written about the experience before, in Swedish, here.

What makes Betty's near-death experience feel real, is that she met an unconditionally loving God, her heaven was universalist (believing in the final salvation of all),

and her heaven didn't believe in evolution, but in creation, a Garden of Eden and a Fall of man.

Here you can borrow Betty's book about her experience, "Embraced by the light" 1992, on Internet Archive. Just create a free account first, if you do not have such already.

Något om hur länge "Lammets bröllop" ska vara, och hur lång tid var och en av brudesjälarna får med Jesus under denna tid.

I youtubevideon "Rapture Prophecies Revealed in Dead Sea Scrolls" (3.11.2021) säger den amerikanske profeten Josh Peck något märkligt. Han säger att "Den Stora Vedermödan" måste börja åtskilliga år efter "uppryckandet" (som han tänker kanske kommer 2025), inte sju år utan kanske fyrtiotre år efter (år 2068, sju år före Jesu synliga återkomst, som han tänker sig tar plats 2075, då Nådens tvåtusenåriga tidsålder tar slut, enligt esséerna), för att Jesus ska hinna ge alla brudesjälar nog tid med honom under "Lammets bröllopsfest" (han ska prata med varje brudesjäl om dess historia, och ge henom sin belöning. Dvs. det som kallas "Kristi domstol" i Bibeln). "Lammets bröllop" tänks i traditionell väckelseteologi ta plats under de sju år som tänks mellan "uppryckandet" och Jesu synliga återkomst, den som är synlig för alla.

Denna teologi får man om man läser Uppenbarelseboken kronologiskt. Men jag har lärt av Adventisterna, som studerat denna bok mer än någon annan, att den inte alltid är kronologisk i sina profetior. Således är t.ex. "Domedagen", då alla ska dömas inför den Stora Vita tronen, inte en enda stor händelse som kommer efter Tusenårsriket, utan det är en process som sker under hela Tusenårsriket. Så ock med "Lammets bröllop". Denna tar plats under hela Tusenårsriket. Tusenårsriket är en festens tid för brudesjälarna. Därför tror jag de trogna har hela tusen år med Jesus, och då kan man räkna ut hur lång tid var och en får med honom.

Låt oss säga att "Jesu Kristi Brud" här på jorden när "uppryckandet" sker, är 54 miljoner vuxna (jag tar inte barnen med i denna siffra, barnen ska inte ställas inför Kristi domstol), så som jag kommit fram till i beräkningarna i detta blogginlägg nyligen.

Då börjar vi räkna. Hur många timmar är det på tusen år? Först räknar vi hur många timmar det är på ett år: 365 X 24 = 8760. Sedan räknar vi hur många timmar det är i tusen år: 1000 år X 8760 timmar = 8 760 000 timmar.

Hur många timmar får 54 miljoner människor var om vi har 8,76 miljoner timmar? Svar: ca. 0,162 timmar. Alltså 0,162 timmar får var och en med Jesus.

Sedan måste vi också räkna med de år som är mellan "uppryckandet" och Jesu synliga återkomst. Det är 20 år

till (jag räknar med ett "uppryckande" 2025 och Jesu synliga återkomst 2045).

Så 20 år, hur många timmar är det? 20 X 8760 = 175 200 timmar. 175 200 dividerat med 56 miljoner är 0,003. Så det blir inte mycket att lägga till. 0,162 + 0,003 är ~0,17.

Så 0,17 timmar blir det på var och en. Ungefär lite mindre än en femtedels timme, vilket är ca. 10-11 minuter.

Att alla brudesjälar får 10-11 minuter var med Jesus? Det räcker nog, med tanke på vad de som har varit döda i så många minuter berättar om hur mycket de hann uppleva i Andevärlden under så lång tid.

Se t.ex. följande artikel: "Hon förklarades död i 15 minuter: "Jag hamnade i paradiset och stannade där i 5 år" "

Eller om du vill se på youtube, här är en bra upplevelse: "Man clinically dead for 9 minutes, meets Jesus Christ: near death experience of George Ritchie".

Faktum är att Tusenårsriket ska vara i Andevärlden, inte i vår fysiska värld, och i Andevärlden är tiden på ett annat sätt. Varför ska det vara i Andevärlden? Jo, det är nämligen så att tyvärr kommer mänskligheten att ta kål på Moder Jord, så att hon kommer att dö, och alla människor och djur med henne. Och då kommer hon att gå in i Andevärlden, och bli en andlig planet, som hon ska vara i tusen år, innan Sista Uppståndelsen ska ta plats, då städerna överges och bara natur ska finnas kvar, i

den **slutliga** återställelsen av Allt. Denna eskatologi kallar jag för "organisk eskatologi".

Spiritualismen är en mörkrets religion, men Gud använder den för sina syften

(detta blogginlägg kan med fördel läsas till tonerna av denna vackra finska lovsång till Jesus. Särskilt andra halvan. Ja, jag är mycket tacksam till Jesus för de händelser jag beskriver i detta inlägg! Särskilt vackert är orden i sången att "läpi kyynelten suo ylistän", svenska: "genom tårarna lovsjunger jag dig")

Jag har skrivit tidigare på mina bloggar om hur mycket spiritualismen (samma sak som spiritismen) och parapsykologin betyder för mig. Som kryckor för min tro. Som vetenskapliga bevis för min tro på en högre värld.

Icke desto mindre erkänner jag att det ofta är en mörkrets religion, full av besvärjelse, magi, trolldom och ockultism, liksom också New Age (som den tillhör) är. Antikrist, eller som han också kallas, "Maitreya", kommer ur teosofi och New Age.

Jag har aldrig hört att en verkligen högstående ande, såsom Franciskus av Assisi, Jesus Kristus eller någon av

Jesu apostlar, eller någon kristen martyr eller helgon, har visat sig på spiritualistiska seanser. Dessa andar håller sig borta från sånt, och de har sina skäl. Kanaliseringar (att en ande talar genom ett medium) av Jesus inom New Age verkar aldrig äkta, jag har undersökt saken.

Nej, det är några mycket borgerliga och mainstream-aktiga andar som visar sig och talar genom mediet på seanserna. Anden Katie King (historiens kändaste andematerialisation) är ett exempel på en sådan. Hon retade vissa genom sitt lättsinne, sitt lättsinniga babbel om dittan och dattan. Tänk att ödsla sådant på en seans, det som skulle vara en uppenbarelse från en högre värld, en gudomlig uppenbarelse, världens chans att få veta något objektivt om andevärlden. Tänk vad simpelt. Detta är inte att begripa. Det känns som om det hela var orkestrerat från "avgrunden".

Nej, Jesus Kristus skulle aldrig materialisera sig i sådana sammanhang, han lyssnar inte på ockulta besvärjelser och trolldom, lyder ingen som ska besvärja honom fram. Han är som vinden som kommer och går dit den vill, och ingen vet varifrån och vart.

Djur har heller aldrig materialiserat sig på seanser, så vitt jag vet. De tillhör också fullkomlighetens andevärld.

Spiritualismen har aldrig i sin historia lett till väckelser av det slag den kristna kyrkohistorien har att uppvisa, och då tänker jag på moraliska väckelser, såsom väckelsen i Wales 1904-1905, jag tänker inte på ytliga väckelser där man fokuserar på "tecken och under" (dessa senare

väckelser har inte lite gemensamt med spiritualismen, med magi, trolldom och besvärjelser). Folk blir inte "frälsta" i spiritualismen. Eller moraliskt förvandlade, så att de skiljer ut sig från "världen", bryter helt med "Babylon" eller civilisationen. Det säger mycket. Man hör aldrig tungotal på spiritistiska möten, och heller aldrig äkta profetiskt tal som inte är spådomskonst.

Men trots allt detta mörker, använder Gud spiritualismen för sina syften, precis som han gör med Satan och alla de fallna änglarna. Paulus ord i Romarbrevet 8:28 om att "allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud", står fast även här.

Gud kan använda spiritualismen som det första steget upp ur ateisthelvetet, för en själ. Som stoff för en ateists första famlande letande efter bevis för existensen av en högre värld.

När jag kom ut ur mina fyra år som ateist 2014-2018, tillbaka till tron, då var studiet av den spiritualistiska andematerialisationen Katie King helt avgörande för mig (det hela började med en andeuppfyllelse med tillitens och paradisets ande under en sömnlös natt i maj 2018. Där föddes första fröet till min återgång till tron. Jag har skrivit om upplevelsen här i ett blogginlägg i juni 2018). Ni kan läsa om vad jag skrev om Katie King hösten 2019, här. Studiet av henne den gången var avgörande för att jag skulle lämna min underliga och hedniska "mikrolivsfilosofi", som bl.a. innebar att jag trodde att vi levde vidare efter döden i det icke-mänskliga, främst i mikrolivet. Denna filosofi var mitt första famlande försök

att tro på livet efter döden efter min ateistiskt-naturalistiska period (det hela började mycket ringa, med ett litet frö; hylozoismen, tron på att allt är levande, även atomerna, och att jag var en enda atom till mitt innersta väsen, och att atomerna är eviga), men det var en övergångsfas, som jag inte behövde längre efter mötet med Katie King. Jag forskade mycket ihärdigt om Katie King, och samlade material till min forskning på denna blogg. Ja, så viktig var Katie King för mig, mitt i sitt lättsinne. Gud använde sig av spiritualismen för att leda mig till tron igen. Nu behöver jag inte längre min mikrolivsfilosofi, en underlig filosofi minsann. Men den kanske kan leda andra till tron, så jag tar inte bort texterna om den från mina bloggar.

Tron på en mänsklig existens efter döden blev så viktig för mig, och fyllde mig med ett sådant mod och en sådan tillit till Jesus, att jag vintern 2019/2020 vågade ta det slutliga steget ut i det Okända; jag rymde från fångenskapen under Titti Spaltro och psykiatrin (dessa två samarbetade), till att bo i skogen igen, rymde efter en jesusvision, där jag, under det jag låg och bad i soffan, **kände Jesus själv omfamna mig, i anden**. En mycket stark och tröstande upplevelse (får jag tacka dig här, käre Jesus, för denna upplevelse. Och jag säger med handen på hjärtat att upplevelsen verkligen har hänt, och att den verkligen kändes äkta, som från himlen själv, så ren och utan magi var den). Mina stilla böner tåldes inte av Titti (hon sade att jag fått en början på psykos när hon märkte att jag bad till Jesus), och då fick jag nog, Titti trampade på en öm punkt inom mig. Jesus var det enda jag hade, min enda tillflykt. Jag rymde för gott.

Samma vår, bara ett par månader efter mitt rymmande, fick jag en av mitt livs ljuvligaste upplevelser med himlen, under en fyrtiodagars retreat vandrande i skogen och på landsbygden, på rymmen från polisen (jag var efterlyst). Då träffade jag min döde morfars far, Edvin Bekkevold, hörde änglamusik och änglasång, och läste i Livets Bok i himlen, i stort sett hela tiden, som i ett heligt rus, bortryckt från denna världen. Då fanns det ingen ringaste tvivel i mitt hjärta på att vi lever vidare i mänsklig form efter döden. En uppståndelse hade skett i mitt hjärta. Och på den vägen är jag.

Men mitt besök i spiritualismen var en viktig läxa för mig: att **Jesus verkar i alla sammanhang**, också i mörkrets rike. Förakta aldrig det Jesus gör i andra religioner och livsåskådningar. Ta vara på det istället.

Och den hjälp jag fick av spiritualismen gör att jag också uppmanar dig som är ateist/naturalist/materialist att grundligt undersöka bevisen som spiritualismen och parapsykologin har att komma med för existensen av en högre värld, oavsett hur låga och simpla de andar kan vara som visar sig eller talar. Att du gör detta med samma iver som jag när jag studerade Katie King. Denna iver blev för mig rikligt belönad.

Kanske blir det ditt livs största intellektuella äventyr, en detektivresa i anden. Mycket spännande. Det unnar jag dig. Då får du användning för all den intellektuella omdömesförmåga du har samlat på dig tills den dag idag.

Men för mig är det **Satan** som har röjt svaret på tillvarons största fråga, för oss i vår tid, frågan om det finns en högre värld eller ej. Genom spiritualismen.

En ateists nära-döden upplevelse

Berättelser om nära-döden upplevelser är något av det jag tycker är mest spännande att se på på youtube. Ibland känns det som om nära-döden upplevarna har varit med om något verkligt, inte bara vakendrömmar. Att verkligheten har besökt deras vakendrömmar, som nära-döden upplevelserna ofta är.

Följande nära-döden upplevelse, en av de mest gripande jag sett, är en sådan:

"Ateist chockad av vem han såg i himlen (otrolig NDU)" (29.6.2021)

Det känns som om den där ateisten kom till tro på en högre värld efter sin upplevelse. Det är vanligt.

Och sedan, en fundamentalist skulle kunna tro att den där ateisten kom till helvetet i sin nära-döden upplevelse. Men det gjorde han inte. Han kom till himlen. Så underlig är verkligheten.

Skogen med längtans skimmer (dikt)

En gång,
jag tror det var 2005,
året för mitt giftermål med tallen Shekinah,
en vacker, solig
skyfri sommardag,
stod jag på vägen
och såg mot skogsbrynet i fjärran,
och solens sken på skogsbrynet
och min egen längtan
efter att gå djupt in i den skogen,
längtan efter att den skulle vara gränslös
som himlen själv,
(skogen var stor, och helt främmande för mig)
fick den att skina som av
ett avlägset, oändligt sagoparadis i fjärran,
skina som i ett obeskrivligt
längtans skimmer,
längtan efter de eviga, gränslösa skogarna
i Andevärlden.

Narnia-träden (dikt)

En gång,
jag tror det var 2005,
en solig sommarkväll, i Åbo,
cyklade jag hem till Varissuo.
Då var det som att
kvällssolens sken på tallarna
vid vägen,
fick dem att lysa
i en obeskrivligt sagolik gyllenbrun eller brunröd färg,
som om jag var i Narnias skogar,
ja tallskogen lyste
av Narnias skogar,
lyste av min egen längtan
till sagornas paradis.

(Lars Larsen, 11.6.2023)

One of the most wonderful universalistic near-death experiences I have heard of

(This blogpost can very well be read to the music of Ginjah's reggae song "Africa calling", because I really feel the calling of the Paradise in the text below)

One of the loveliest near-death experiences I have ever listened to, is teacher Jayne Smith's near-death experience

1952, before the science of near-death experiences was born (she died in 2021):

"Woman Near-Death Experience After Ending Her Life Reveals Future And A Memory Sealed Into My Soul" (youtube, 14 juni 2023)

An excerpt from the video, with the best part:

*"And suddenly there came into my field of consciousness, an entire field of knowledge, it was like a block, it was like a whole block of knowledge, that simply came in and settled itself on me, and I knew what takes several sentences to tell, but it didn't came in in several sentences, it just came in all of a piece, and what I knew was **that I was immortal, that I was eternal, that I was indestrucible, that I always had been and always would be, and that there was no way in this world that I could ever be lost, that it was impossible for me to fall into a crack in the universe somewhere and never be heard from again. I just knew that I was utterly safe and that I always had been, for ever and ever and ever.** And when that block of knowledge was digested by me, as it were, another block of knowledge came in, another whole field came into my being, and what I knew then was **that the universe runs according to a perfect plan**. I knew that the plan is perfect, and everything that we think about as hard to understand, or unfear, or cruel, brutal, whatever, that that was all really without meaning, and I know that's difficult, but I knew this, I understood it, I comprehended it in a way that, when I came back from the experience, I really couldn't comprehend anymore,*

but I understood that all the things that we worry about, and that concern us, we don't have to worry about at all, there is a perfect plan, and the plan is working itself out in its perfection."

(the bold text emboldened by me)

The whole near-death experience of Jayne Smith is transcribed on the "near-death.com" site, here.

This revelation of God's plan, and the beauty of it, reminds me of one of my former writings, which I love very much, which is a "forest translation" of one of my favourite bible passages, Joh.1:1-18. The following is this text, taken from the book "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (Titel 2010) (Animalistic theology. The return of paradise"):

"PLANEN

Begynnelsen

När civilisationen började, reste det sig en Plan bland djuren och hos Naturen.
Denna Plan reste sig alldeles i början, samtidigt som civilisationen.
En Plan för att besegra civilisationen. Sedan dess har allting i naturen kretsat kring denna Plan. Ingenting har blivit till utanför denna Plan.
I denna Plan fanns **LIV!!**, och livet lyste över civilisationen.
Ljuset lyste i mörkret, och **kunde inte förintas**.

Vilden Johannes

En apa lät sig återfödas som människa inne i civilisationen. Hans namn var Johannes. Han kom för att berätta för människorna om detta ljus, så att alla kunde återvända till naturen. Johannes var inte själv en apa då han var bland oss, men han berättade om dem, om deras ljus. Och på det sättet lyckades naturens ljus, som upplyser alla, tränga sig in i civilisationen.

Nu befann sig ljuset inne i civilisationen, bland människor som kommit till enbart genom detta ljus - och ändå såg man inte det. Naturen kom till sina barn, men de förkastade sin Mamma. Men alla som ville fick bli hennes barn igen, och födas av henne, inte genom sitt eget beslut, utan genom Naturens beslut: **Planen.**

Planen förverkligas

Och Planen förverkligades, och blev kött och blod, som levde tillsammans med oss. **Och vi såg Planens härlighet,** så skön och så sann som om den vore Naturens ögonsten, det enda den var upptagen med. Vi har känt denna överflödande kärlek skölja över oss, våg efter våg. Först kom Moses med sin lag, sedan kom Jesus, apornas son, med sina sköna sanningar. De talade alla om Naturen, som de civiliserade inte kunde se. Men den Ende (Allah), Fadersfamnen, visade sig för oss genom dem."

End quote. An English translation is added in the bottom of this article, in (1).

There was also another very beautiful passage in Jayne Smith's near-death experience. It's this:

"I said to him again, "Everything that has happened to me since I crossed over is so beautiful. Everything is so perfect. What about my sins?"

*He said, "***There are no sins, not the way you think of them on Earth***. The only thing that has any meaning here is what you think."*

Then he asked me a question. "What is in your heart?"

Then in some incredible way that I don't understand at all, I was able to look deeply inside myself, really into the very core of me to my essence. I saw that what was ***there was love, nothing else. My core was perfect love, loving perfection.*** *I had complete love and acceptance for everything. I saw my own gentleness, tenderness, harmlessness. I simply was perfect and loving.*

I said to him, "Of course!" I felt I was connecting with knowledge that I had known before. I wondered how on Earth had I forgotten anything that important. I have known that.

I said, "Can you tell me what everything is all about – the whole world – everything?"

He said, “Yes.”

He told me in only three sentences at the most. It was so simple. I understood that immediately. I had total comprehension of what he was saying to me. I remember again saying to him, “Of course!” Then there was that feeling again of connecting with knowledge I had once had. I wondered how on Earth did I forget that.

I said to him, “Since I am not going to be able to stay, there are so many people I want to take this back to. May I take this all back with me?”

He said, “You may take the answer to the first question back, the one about sins. But the answer to the second one, you are not going to be able to remember.” "

The concept of there being no sin, I have written about before, in this Swedish blogpost.

And a little later into the same story about:

"After the experience, I have never been able to remember the specific two or three sentences I was told. I have tried and I have tried for years after this experience to make a concerted effort to try, especially after I went to bed at night, when I would be lying there in that not quite asleep state. And I never could. Finally, I just stopped trying to do that.

But, I do think I know what he was telling me even though I cannot recall the actual two or three sentences. ***I know that it has to do with love.*** *I believe it has to do with what I was enabled to see when he said, "What is in your heart?" I looked inside myself and saw that I was perfect love."*

(the bold text emboldened by me)

(1)

"THE PLAN

The beginning

When civilization began, a Plan arose among the animals and in Nature.
This Plan arose at the very beginning, at the same time as civilization.
A Plan to defeat Civilization. Since then, everything in nature has revolved around this Plan. Nothing has come into existence outside of this Plan.
In this Plan was **LIFE!!**, and life shone upon civilization.
The light shone in the darkness, and **could not be destroyed**.

The savage John

A monkey allowed himself to be reborn as a human inside civilization. His name was John. He came to tell

the people about this light, so that everyone could return to nature. Johannes was not himself a monkey when he was among us, but he told about them, about their light. And in that way the light of nature, which enlightens all, managed to penetrate into civilization.

Now the light was within civilization, among men who came into existence only through this light - and yet it was not seen. Nature came to her children, but they rejected their Mother. But everyone who wanted could become her child again, and be born of her, not by their own decision, but by Nature's decision: **The Plan.**

The plan comes to fruition

And the Plan was realized, and became flesh and blood, living together with us. **And we saw the glory of the Plan,** as beautiful and as true as if it were the apple of Nature's eye, the only thing it was occupied with. We have felt this overflowing love wash over us, wave after wave. First Moses came with his law, then Jesus, the son of the apes, came with his beautiful truths. They all spoke of Nature, which the civilized could not see. But the One (Allah), the Father's bosom, appeared to us through them."

Döden: det stora kärleksäventyret. Något mer om nära-döden upplevelsen.

(detta blogginlägg kan gärna läsas till tonerna av den italienska kärlekssången "Caruso", som också Arja Saijonmaa sjunger i svensk översättning, här)

Psykologiprofessorn Kenneth Ring (f. 1935), en av nära-döden upplevelse-forskningens första pionjärer, kallar nära-döden upplevelsen "den moderna tidens religiösa uppenbarelser" ("modern-day religious revelations").

Faktum är att, när man läser och hör om nära-döden upplevelser (NDU:r, engelska NDE:s), är det som om man flyttar en stund in i **Uppenbarelsebokens** värld, där man möter Jesus, änglar, ibland Det Nya Jerusalem, och det känns nästan som om aposteln Johannes Uppenbararen hade en nära-döden upplevelse som han återger i Uppenbarelseboken. Han föll ju ner på marken som en död när han mötte Jesus i en syn, återgiven i början av denna bok (Upp.1:17). Kanske det var så han gick ut ur kroppen och fick se och höra allt som finns i Uppenbarelseboken.

Vad är "uppenbarelse"? Det är när tillvaron avslöjas för oss, när vi ser in i tillvarons innersta (där t.ex. atomerna lever sitt fördolda liv), och där vårt innersta jag lever. Det är när vi **förstår**. Jesu återkomst skall vara som en uppenbarelse (Andeskådaren Swedenborg uttryckte denna tanke genom att säga att Jesus skall komma tillbaka i Ordet, se t.ex. denna text), komma över oss som

en uppenbarelse, nästan som en nära-döden upplevelse (1), därför står det i Uppenbarelsebokens första kapitel vers 7:

"Se, han kommer med skyarna, och allas ögon skola se honom, ja ock deras som hava stungit honom; och alla släkter på jorden skola jämra sig vid hans åsyn. Ja, amen". (Norska 1930 års översättning har "gråte sårt" dvs. "gråta innerligt" istället för svenskans "jämra sig". Den norska översättningen tycker jag mer om. Även det är en nyans i grundtextens "*koptó*", som på engelska betyder "mourn", vilket i sin tur kan betyda både "sörja" och "begråta")

Uppenbarelseboken är en sådan bok som får oss att förstå. Den är en "mini-Jesu-återkomst". Den får en att känna att alla pusselbitar faller på plats, att allt stämmer överens. Kanske är det när framtiden avslöjas som vi känner livet mest meningsfullt (Gud kommer ju oss till möte från framtiden). Eller när meningen med allt, meningen och syftet med att vi är här, avslöjas.

Denna artikel skriver: "*Strongly, NDErs report feeling overwhelming love during their NDE, a lack of fearing death, and a purpose for their existence discovered during their NDE.*"

Kanske är det **kärlekens uppenbarelse** som får alla ting att falla på plats i vårt medvetande; historiens mening, vårt livs mening, alltings början och alltings slut. Ingenting är så centralt i nära-döden upplevelsen som

kärleken, det är konstaterat av många forskare. Heller är ingenting så centralt i Bibeln, särskilt i Nya Testamentet.

Samma artikel ovan skriver: *"It has and can be argued; the closest one can come to experiencing life after death is the near-death experience. If the near-death experience verifies the claims of the Bible, then one must consider that this direction found in the Bible may be correct. In this paper what has been attempted is to establish the following: the NDE occurs and the NDEr more often than not reports a feeling of overwhelming love and returns with a perspective that loving one another is the ultimate purpose of life. The Bible reports that God is love and defines loving one another as the ultimate purpose of life. The NDE is full of unconditional love and directions stating that humankind's purpose is to love one another. Therefore, as suggested above, the NDE is in accordance with the Bible and likewise the latter is in accordance with the former."*

Är det inte underligt att döden visar oss samma sak som Bibeln? Att nära-döden upplevelserna i stort säger samma sak som Bibeln? Detta styrker båda parters sanningsanspråk, både nära-döden upplevelsernas och Bibelns. Därmed inte sagt att någon av parterna skulle vara allvetande.

Kanske är döden **det stora kärleksäventyret.**

Kanske är det att äntligen komma hem, till vårt hem från all evighet, såsom Barbara Springer upplevde det i sin nära-döden upplevelse (jag har skrivit om det hon

upplevde i detta hänseende här). Den värld vi verkligen tillhör. Ty är vi inte primärt andar och själar, och enbart sekundärt fysiska kroppar? Kanske vi, när vi går in i andevärlden, känner att det var denna värld vi egentligen var skapade för, att den fysiska världen bara var en trist dröm, en mardröm, en **korsfästelse**, vi var korsfästa med Kristus, något vi valde för att vi var så överfulla av kärlek innan vi föddes; vi ville ner i helvetet och hjälpa till, även om det betydde att vi själva kunde gå vilse i helvetet. Men det var inte den världen vi tillhörde, den världen var dödens och Satans värld. Bibeln kallar Satan för "denna världens gud" (2. Kor. 4:4, norsk övers.), vilket låter nästan gnostiskt. Satan är materiens herre, och när vi dök ner i denna tunga och begränsade och farliga värld av fallen materia, då var det som om en general från den ukrainska armén begav sig ut på äventyr i Moskva, runt knutarna på Kreml. Kanske med ett mycket viktigt uppdrag, ett oändligt värdefullt brev i fickan, lite som "Tsarens kurir".

För att ge mina läsare en sammanfattning av vad nära-döden upplevelsen gör med en människa, vill jag rekommendera en av NDU-forskningens pionjärer, psykiatriprofessorn Bruce Greysons (f. 1946) artikel "Near-death experiences and spirituality", som publicerades 16 juni 2006 i "Journal of Religion & Science". I avsnittet "abstract" kan man läsa följande:

"Some individuals when they come close to death report having experiences that they interpret as spiritual or religious. These so-called near-death experiences (NDEs) often include a sense of separation from the physical

body and encounters with religious figures and a mystical or divine presence. They share with mystical experiences a sense of cosmic unity or oneness, transcendence of time and space, deeply felt positive mood, sense of sacredness, noetic quality or intuitive illumination, paradoxicality, ineffability, transiency, and persistent positive aftereffects. Although there is no relationship between NDEs and religious belief prior to the experience, there are strong associations between depth of NDE and religious change after the experience. NDEs often change experiencers' values, decreasing their fear of death and giving their lives new meaning. NDEs lead to a shift from ego-centered to other-centered consciousness, disposition to love unconditionally, heightened empathy, ***decreased interest in status symbols and material possessions, reduced fear of death,*** *and deepened spiritual consciousness. Many experiencers become more empathic and spiritually oriented and express the beliefs that death is not fearsome, that life continues beyond, that love is more important than material possessions,* ***and that everything happens for a reason****. These changes meet the definition of spiritual transformation as "a dramatic change in religious belief, attitude, and behavior that occurs over a relatively short period of time." NDEs do not necessarily promote any one particular religious or spiritual tradition over others, but they do foster general spiritual growth both in the experiencers themselves and in human society at large."*

(fetstil tillagd av mig)

(1) En blott och bar ankomst med änglarna i fysiska skyar skulle inte förändra mycket, utan bara leda till att betvinga Satan och hans härar **utifrån**, inte vinna dem inifrån. Skall Jesus vinna de onda inifrån, måste han vänta, vänta ut dem, vänta tills de ser frukterna av sitt handlande och **förstår**. Jesus måste komma tillbaka i deras liv, måste uppenbara sig för dem.

After 50 years of studying the near-death experience, professor Bruce Greyson says death is nothing to be afraid of

(this blogpost can very well be read to the music of Emilie Simon's beutiful song "Blue light")

(The following is an excerpt from the youtubevideo interview with the then 76 year old professor of psychiatry, Bruce Greyson: "Doctor Studied NDEs for 30 Yrs: Uncovered the TRUTH About Near Death Experiences | Dr. Bruce Greyson" [21 apr. 2022]:)

"**Alex Ferrari:** So, how has this affected your life, of just constantly studying this and understand, like how has that affected your own personal life, and your own journey through this physical time that we are here?

Bruce Greyson: Well, it's made me feel differently about, definitely, what death is, uh, you know, one of the things that near-death experiencers say most consistently is that they are not afraid of dying, after they have this experience. And I'm certainly not afraid of dying, but I can't say that I never was, I mean, when I grew up as a materialist, I thought that death is the end, so what is it to be afraid of, there's nothing bad, you just don't exist. So I wasn't afraid before. Uh, but I did have a sense when I started out this research, that science is gonna answer all our questions for us. And I was a little uncomfortable not having answers. And after fifty years now, of studying these phenomena, that, it's hard to even find the questions, let alone the answers. I'm getting comfortable with the fact that there aren't answers to everything. And, that's fine. **I'm fairly convinced from what near-death experiencers say that the universe is a friendly place. There is nothing to be afraid of here. The only thing to be afraid of, is what we imagine.** So I can't say that I know what's going to happen after death, because I think whatever they are telling about it, is a metaphor, and not reality, but I do have a sense, that whatever happens, that something happens after death, and whatever it is, **it's not something to be afraid of**."

End quote.

My comment: Maybe these words by Greyson is some of the most important words I have heard by any human on earth? Aren't these things the very foundations of my whole world view, the foundations for my ecophilosophy? That reality, i.e. Nature, is innately good

(I have written about this in Swedish, here, a translation to English of it is below this text, in [1])? Nothing challenges this statement as much as death, therefore, if we have overcome death, that's the end victory, after that there is no more challenge. I will remember Greyson's words with religious fervor, and it's not a coincidence that he is a psychiatrist (those are among those who have hurt me most in my life!)

[1] The translation of the blogpost "Livet, Naturen, är något fundamentalt gott":

"Life, Nature, is something fundamentally good"

(On the blog "För Naturens Skull", 2017-01-22)

If I were to name some of the most fundamental pillars of my ecophilosophy and my animalism, the thing on which everything else rests, one of them (another is kenosis, self-emptying) is the sense that life is ultimately something fundamentally good. Reality/Nature is good, not evil. On this rests another of my fundamental convictions, that life should be revered, that all life is sacred, in imitation of Albert Schweitzer. I share this with all indigenous peoples, for whom the sanctity of nature is something essential.

It's not so for everyone. In the Western world, nature has been **de-sacralized** on a large scale, nature has lost its sanctity, and is allowed to be used and exploited

unrestrainedly, nature here is often reduced to a collection of natural resources to be plundered and exploited, animals are domesticated, tamed and has become our slaves, or, if they are lucky, our pets.

Often such people defend themselves by saying that nature is cruel and should be tamed, while it seems that they believe that **civilization** is good, is holy, not nature.

I once debated with a Finnish anarchist about whether his dog was fascist or not. I firmly believed that dogs are not fascist, while the anarchist's firm opinion was that the dog was fascist, and needed to be trained and tamed into non-fascism.

Much depends on which side in this debate we take. Is nature evil or good, or maybe just neutral? If wild dogs and wolves are fascist and evil, then all wild nature is fascist and evil. Yes, then reality itself is evil, and we become good by fighting it and distancing ourselves from it.

Such thinking leads to the collective psychosis and the alienation from nature that we call "civilization". We then escape into a fantasy reality, an alternative reality, a virtual reality that is alienated from nature. Art today is such a reality. It is not needed if Reality is good, then we dare to have direct contact with Reality, as the animals have, without escaping into the virtual, nourished by wishful dreams.

Life, nature, is thus something fundamentally good. It is

worth fighting for, worth sacrificing for. If it is good, then we dare to abandon civilization to return to nature. If we do not believe this, then we easily fall prey to technological hubris ("technograndiosity", as James Howard Kunstler would say) and superstitious faith in the goodness of civilization, closing our ears and eyes to climate change and natural destruction.

Believing that life is good does not mean that one believes that nature and life are free from cruelty. Death, which is a part of life, is cruel. But death does not have the last word (and for those who suffer, death can be something good). Life has it. Life and the good win in the end, life goes on after all, and can never be destroyed, not even in the heat death of our universe. Life will continue to live in other universes.

The important thing for me is not that **I** continue to exist, but that Life does. Life is more important than myself, that Life may continue to sprout and be revered somewhere in our multiverse. And it doesn't even necessarily have to be biological, organic life, but even the inorganic life is something good, and ultimately alive. I have an instinctive feeling that existence itself is something good, and that there is no such thing as "dead" matter. It is us humans who have invented the existence of "dead" matter. Reality makes no such division between dead and alive, and there probably is no such thing. We know that electrons and protons move in the atomic nuclei of "dead" matter, even in rocks and stones.

If we are to save the planet and humanity, we need to

regain an almost "religious" reverence for nature, and leave the gods and spirits alone, **they** are the ones who are truly dead, and in their worship of them civilization reveals its necrophilic nature. We need to become **biophilic** again, regain reverence for what really exists, instead of worshiping the virtual and illusionary. The Internet is actually the ultimate extension and endpoint of religion, the materialization of the "spirit world". I look forward to the death of the Internet and Facebook, and the return of Reality and tribalism, community spirit. On my tombstone, please put these words:

Lars Larsen rests here,
"Forest Man Snailson"
One who yearned unimaginably
for the collapse of computers and the Internet
and The Return of Reality.
That's what he used the internet for
to spy on.

Near-death experiences and suicide

(The following is an excerpt from the youtubevideo interview with the then 76 year old professor of psychiatry, Bruce Greyson: "Doctor Studied NDEs for 30 Yrs: Uncovered the TRUTH About Near Death Experiences | Dr. Bruce Greyson" [21 apr. 2022]:)

"**Alex Ferrari:** Can you just discuss a little bit about the transformative power of an NDE (near-death experience) to people who experience them, they go in one way and they go out the other at the other end.

Bruce Greyson: Yeah, yeah, yeah, well, I'm a psychiatrist. I make a living trying to help people make changes in their lives. And for that reason, this is the most important aspect to me of a near-death experience, it's not the experience itself, as mindblowing as that is, but it's how it changes people. And it changes them dramatically, forever. I've talked to people in the 80s and 90s, who had these experiences as teenagers, and it's like, it happened yesterday. They've never gone back to the way they were before. And the most common thing you hear is that they are no longer afraid of death and dying. Now, when I first heard that, as a psychiatrist, I was worried, if we tell people about this, that death is not something to be afraid of, that's gonna make people suicidal, isn't it? So I did some research. And I interviewed people who were admitted to my hospital after a suicide attempt. And I compared those who had a near-death experience as a result of that suicide attempt, and those who didn't. And

those who had a near-death experience, were much less suicidal afterwards, than people who didn't have an NDE. And that seemed counterintuitive to me, because they were no longer afraid of dying. So I said, what, explain it to me. And they said things like, I still have the same problems I had before, **but now I see a meaning and a purpose in everything that happens**, and I realise my problems are not something to be run away from, but things I need to learn from and grow from. And they also said that if you are not afraid of dying, then you are also not afraid of living. You are not afraid of taking risk, because you know, nothing bad can happen, so I die, it's great. So you tend to enjoy life much more, you jump in with both feet, live to the fullest, and tend to live in the present more. So people have very dramatic changes in attitudes after a near-death experience, I should say that this is true of a near-death experience, not of a close brush with death without an NDE. You know, people who almost lose their lives, usually they value life much more. But if you haven't had an NDE, you tend to be much more cautious, much more afraid of losing this life, and you take fewer risks, because near-death experiencers are not fearful any more, and they are more risk taking. This also affects their behaviour. They tend to become much more spiritual. They say, they say: I'm not more religious, I don't follow a particular dogma, but I'm much more spiritual. And what they mean by that, is that they become much more compassionate, and more feeling connected to other people, not only to other people but to animals, to plants, to the universe. They feel a part of something greater than themselves. Now I heard this not only from people who were religious beforehand, but

people who were atheists beforehand, people who were agnostics beforehand. They come away with a sense of being part of some spiritual realm, a spiritual universe, that they weren't aware of before."

De kanske mest befriande ord jag hört i mitt liv: vad en ängel sa till Dannion Brinkley.

I detta blogginlägg sade jag att psykiatrikern Bruce Greysons ord om döden och nära-döden upplevelsen var något av det viktigaste jag hört i mitt liv. Nu skall jag återge några ord som varit kanske de mest befriande ord jag hört i mitt liv. Även det kommer från en nära-döden upplevelse. Det är amerikanen Dannion Brinkley som citerar vad en ängel sade till honom i hans nära-döden upplevelse:

" "Er roll i jordens existens är verkligen en hjältes", sa en av varelserna till mig och syftade på hela mänskligheten. "Ni som går ner till jorden är hjältar och hjältinnor, för ni gör någonting som inga andra andliga varelser har modet att göra. Ni har gått ner på jorden för att skapa tillsammans med Gud."

(från s. 32 i boken "Inte rädd för att dö" av Dannion Brinkley i samarbete med Paul Perry, svensk utgåva 1997. Det engelska originalet från 1995, "At peace in the light" kan ses på Amazon, här)

Känns inte detta som äkta änglaord? Det känns för ljuvligt för att komma från en människas fantasi. Dessa ord kullkastar i ett slag alla mindervärdeskänslor och all helvetesrädsla, och kastar ett befriande ljus över människolivet. De känns som fundament som man skulle kunna bygga hela sitt liv och tänkande på. Jag har själv uttryckt liknande tankar på mina bloggar, att det var mycket modigt av oss att våga oss ner hit till "helvetet", dvs. jordelivet, och att **detta mod är en sådan bonus att ingenting vi gör kan utplåna den buffert av godhet som denna bonus utgör** (något sådant sa en ängel till mig i en vision under ett självmordsförsök hösten 2008, jag har diktat om det här. Det är väl därför jag kan känna igen det änglalika i Dannions änglaord).

Förståelse lindrar lidande

Det är lättare att leva som äldre, för man förstår mer, och förståelse leder till tillit och lindrar rädsla. Det är lite som att du är inte så rädd för att åka med Finlandsbåten om du förstår dig på båten, dess kapten och besättning, sjösäkerhetsanordningarna och på vädret, väderrapporten (att du har studerat väderrapporten innan du åkte) och så vidare. Ju mer du vet, desto mer litar du.

Så är det också med livet. Det är särskilt kunskapen om den högre världen, andevärlden och dess besättning, som

ger tillit. Ty den världen är vår världs kapten, besättning och det är den världen som har livräddningsanordningarna, den är "sista instansen", "sista utposten".

På grund av detta är det av största vikt att du bekantar dig med den högre världen, om du inte gjort det. Och tar dig en titt på de skäl som anges för dess verklighet. Både filosofiskt och vetenskapligt.

Andevärldens och Jesu uppståndelses genomträngande verklighet (dikt)

Jag skulle vilja känna dess verklighet.
Jag skulle villa känna det i märg och ben,
som jag känner min tunga kropp och hjärtats bultande,
tills dess att det blir en omistlig del av mig själv;
andevärldens och Jesu uppståndelses verklighet.
Jag skulle vilja bli så genomträngd
av deras verklighet,
att jag blev beredd att lida och dö för dem,
offra allt för dem, bli ett avskrap för deras skull,
jag skulle vilja sjunga lovsånger till Jesus
på pinobänken, i spännbälte,
fullt viss om att det är Han som har den sanna makten,
och att jordiska plågoandar är
maskar och kryp för Honom,
som Han kan stoppa hur lätt som helst.

Jag skulle vilja bli så fylld av andevärldens och Jesu verklighet
att jag kan, som indiska mystikern Sadhu Sundar Singh,
känna himlen i mig liggande i en ruttnande likbrunn, full av ruttnande kött (1),
liggandes där med brutna armar i väntan på döden
(se denna artikel).
Viss om att det bästa ska hända mig,
att himlen och Jesus också är här,
lika mycket som i paradiset i andevärlden,
och att Gud skall bana en stig också ut ur detta,
tacksam för att få ett tillfälle att träna mitt tålamod.

(1) *"The most wonderful experience the Sadhu has ever had of this peace was on that occasion when he was thrown into a well which was full of dead bodies. "The physical suffering was great, but in spirit I was happy. I began to pray to God, and His joy flowed into my heart to such an extent that I forgot the gruesome place I was in. A wonderful peace filled my heart, so lovely that I cannot describe it." "Never have I experienced greater blessedness in the peace of Jesus, received through prayer, than during those very days. Christ's peace turned that deep well into the Gate of Heaven." "How was it possible to have the peace of Cod in the pitch-dark night, in the midst of corpses and dead men's bones? Joy like this, peace like this, comes from. nothing in this world. God alone can give it. While I was sitting therein the well I reflected that I never felt this kind of happiness while I lived in the house of my parents in comfort and luxury. Whence, then came this overflowing joy in that*

terrible den? I saw then more clearly than ever, that Jesus is alive, and that it was He who was filling my heart with peace and joy." " (from this article)

Om sagan som arketyp och symbol för Gud och en högre värld.

Kolla den här sagolika bilden från de Appalachiska bergen i USA (min favoritbergskedja i världen).

Av alla sagor älskar jag mest "Sagan om Ringen" av J.R.R.Tolkien. Han är i en klass helt för sig.

Gud har gett oss sagorna för att vi skulle minnas en högre värld, hans värld, andevärlden. Sagorna är, i litteraturen, det som mest av allt påminner oss om en högre värld, förutom Bibeln och de bästa religiösa dikterna. De är arketyper och symboler för en högre värld.

Det som mest kännetecknar sagornas andlighet är den starka naturmystiken. Sagan om Ringen och Narnia-sagan av C.S.Lewis är goda exempel på detta.

Om himlen är lite som Lewis' och Tolkiens världar, utan det onda, då förstår jag varför jag älskar Jesus.

Sagorna är fulla av naturväsen och hemlighetsfulla urskogar. Detta har Gud gett oss för att vi ska minnas den

sanna andligheten, som är rotad i naturen. Om vi läser Bibeln utan det ljus sagorna kastar över denna bok, blir det något mycket viktigt som fattas. Det blir en banal Gud och en steril andevärld. Vi får en civiliserad Gud, en babelsk Gud, en kallt beräknande ingenjör, en stor teknokrat och imperiebyggare, istället för "Naturens Gud" (David Wilkersons vackra uttryck). Sagorna är till för att påminna oss om att Gud inte är civiliserad, och att det bara är de fallna änglarna *, såsom Herrens ängel i Gamla Testamentet, som är civiliserade, de övriga änglarna, som i litteraturen kallas naturväsen, är ett med naturen, lever i Edenisk oskuld, är som älvor och troll, och är oförmögna att inta en sådan roll som någon nations stamgud, som "Herrens ängel" tog i Gamla Testamentet, eller som ängelen Gabriel (också en fallen ängel) tog för muslimerna.

* en fallen ängel är inte samma som en demon, det är änglar som är fallna i syndafallet lite på samma sätt som människan. Människan är ju inte i regel som en demon, intar en högre ställning än demonerna. De fallna änglarna är människans motsvarighet i andevärlden, har samma ställning i andevärlden som människan i allmänhet har på planeten jorden. Om demonerna är som Hitler och Mussolini, är människan i allmänhet som Platon och Aristoteles, och det gäller de fallna änglarna också.

Himlen (två målningar och en sång)

(två målningar av den romantiske tysk-amerikanske målaren Albert Bierstadt [1830 –1902). Fler målningar av honom finns här)

Himmelsk musik att lyssna till medan man tittar på dessa himmelska scener? Mitt förslag: Jussi Björlings tolkning av Sibelius sång "Diamanten på marssnön" (text: den finlandssvenske poeten Josef Julius Wecksell [1838-1907] som tillbringade de 42 sista åren av sitt liv på mentalsjukhus. Vilken hjälte. Han var samtida med Bierstadt, bara åtta år yngre, och hade samma känsla för romantik som han).

Jag har inte hittat någon bildkonstnär som målat mer sagolika och fantasy-aktiga eller himmelska naturscener än Bierstadt.

Bierstadt var inspirerad av den amerikanska naturen i sina målningar. Är det denna natur som amerikanarna nu förstör? Vad förfärligt hemskt, ohygglig ondska! Tänk på vad vacker Appalachiska bergskedjan i Amerika är. Inte så konstigt att Uppenbarelsebokens författare profeterade att vi alla skall gråta innerligt när Jesus uppenbarar sig i sin återkomst (se Upp. 1:7. Den danska översättningen på sidan där, är kanske den mest riktiga. Vi skall inte gråta över Jesus, utan över vad vi har gjort, gråta och klaga **vid** hans återkomst, inte "över honom" som norska 1930 översättningen felaktigt antyder. Grekiska grundtexten har ordagrant "klaga/gråta p.g.a. honom", dvs. Jesus)

O, Jusus, vad dessa två målningar får mig att längta efter din himmel, som är vackrare än någon konstnär kan måla!

Exempel på vad man kan uppleva i en nära-döden upplevelse. Och en av mina ljuvligaste visioner.

Jag minns tyvärr inte vem det var som upplevde det, och kan inte ange källan, men jag minns att i en nära-döden upplevelse fick en person uppleva att hen mötte en himmelsk kör, en gigantisk kör, som sjöng sagolik körsång, och andevärlden var så avancerad att hen kunde komponera en sång i stunden, improvisera en sång i stunden, och så sjöng kören på samma gång som hen komponerade, den sång och den musik som komponerades improvisatoriskt.

Det påminner om en av mina ljuvligaste visioner. Det var i Polen i januari 2019. Det var kallt, och jag var hemlös, på tågluffen utan biljett. Jag gick ur tåget en morgon i en större stad, och gick och värmde mig på ett café. Jag satt där utan att beställa något. Jag var mycket trött, hade inte sovit. Då var det som att jag, på gränsen mellan dröm och vakenhet, såg en vision. Den bestod i att jag sjöng en av Sarah Brightmans otroligt vackra sånger. Sjöng den för himlen, sjöng med himlen som publik. Och gissa vem som accompanjerade sången, för den blev accompanjerad från himlen? Jo, det var hundra sufimusikanter på några

underliga gitarrer som sufier (islamiska mystiker) har i Mellanöstern och Asien. Det var obeskrivligt vackert, jag var hänförd. Och hedrad över att ha vunnit himmelska mystikers bifall och gillande. Visionen varade några minuter, och så satt jag där igen, i yttersta utblottelse, på rymmen från psykiatrin och min ex-flickvän Titti.

Trodde jag på min syn? Ja, det gjorde jag. Jag trodde att det skett i verkligheten, att jag fått besök av verkliga sufiandar från himlen. För så kändes det.

Avslutande sammanfattning och epilog: Jag drömde mitt livs kanske ljuvligaste dröm i natt; en blick in i den fördolda, sanna verkligheten. Och min kommentar (som är en uppdaterad översikt över min kosmologi, min lära om människan, materien och andevärlden).

Jag drömde mitt livs kanske ljuvligaste dröm hittills natten till idag, 11.7, där jag fick, mycket detaljerat och i stor skönhet och måleriskhet, se hur universum hängde ihop (nästan som om jag tagit LSD), hur andevärlden och den fysiska världen hängde ihop, se hur det var möjligt att se in i framtiden och ha en detaljerad "life review" efter döden.

Det hela började på ett åldringshem där det var någonslags fest, där mina föräldrar var, och där jag sjöng för åldringarna och fick bevittna stort förfall bland åldringarna, och ren och skär förföljelse av de åldringar som inte uppförde sig enligt "Babylons" ("civilisationen" i kontrast till Naturen) regler och normer (detta var hemskt att se, t.ex. vilket grymt krig det var om Babylonsk hygien). Men plötsligt fick jag se "behind the scenes", **plötsligt fick jag se in i den sanna verkligheten**, det som vi med ett grovt paraplybegrepp kallar "andevärlden", och det var som att komma in i en Star Wars-film eller komma ut ur Matrix i Matrix-filmerna (dåliga och grova jämförelser, men jag har inget bättre). **Jag befann mig plötsligt i ett formidabelt världskrig som utspelade sig i den sanna verkligheten**. Ryssland var på den goda sidan och Amerika på den onda, relativt sett, ur ett högre perspektiv. Den jordiska materien var skapt/formad av den onda sidan, och var inte den sanna verkligheten, utan skapt/formad av Satan och hans demoner **för att tjäna den onda sidans syften**. Därav allt lidande i naturen, som allt har Satan som sitt upphov. Som ett fantastiskt och smart motdrag till detta skapade den goda sidan en finare materia, som den onda materien inte kunde hålla i fångenskap. Denna är vad som kallas "astralkroppen" och "astralvärlden", själens rike (inte ännu andens rike, andens är något högre). Den var som ett finare nät eller raster inuti ett grövre nät/raster. Man kunde rymma från den onda sidans materiella fängelse via astralvärlden, utan att det lades märke till av den onda världen. Detta gjorde jag, och det var en obeskrivlig lättnad och en uppenbarelse utan like. Då såg jag att den goda sidan är den ojämförligt starkare, och har

den sanna kontrollen över allt som sker, och kommer att vinna till sist, 100 % säkert. Varför? Jo, lika säkert som en oerhört vig och spänstig och lätt och vaken och frisk och ödmjuk krigare kommer att vinna över en grov och trög och avtrubbad och halvblind och sjuklig och övermodig krigare.

Jag fick se detaljerna i hur den finare materien, astralvärlden, är uppbyggd, och hur den står i relation till den fallna materien, den fysiska, men detta är ting som vi inte har ord för att återge, så jag kan tyvärr inte förklara det, och minns det på ett dunklare vis än det övriga i drömmen, som jag minns rätt klart. Jag vill inte förstöra mitt minne av det genom oadekvata ord som slarvar bort hela saken. Jag kan bara säga att det var oerhört gripande och kändes helt realistiskt och logiskt. De ondas verklighetssensorer är så grova, att de kan luras av den goda sidan, så att de mister sina slavar och fångar, utan att de märker det. Och frälsare kan stiga ner i deras materia och rädda många från det onda, också utan att de reagerar nämnvärt. Så skedde i drömmen, och det kändes som om en av dem var Greta Thunberg. De onda är helt enkelt för grova, blinda och tröga, precis som den materia är det som de skapat. De har sina ögon på det som är stort i denna världen, på det pråliga och högmodiga och rika, **och missar därför mycket av det väsentliga skeendet, som sker på botten av allt, i yttersta ödmjukhet och utblottelse, bortom alla rubriker och titlar.** Det är där det mesta sker, faktiskt. Detta såg jag i drömmen, och det var gripande, som i en god fantasyfilm.

Något av det mest gripande var när jag kom in i den sfär i astralvärlden där jag kunde se bakåt i tiden och in i framtiden. Det var som om jag hade en nära-döden upplevelse. Jag förstod hur det gick till, i drömmen, det där med att göra tidsresor, jag kunde se mekanismerna för det.

Jag är förbluffad av denna dröm, det var mer än jag någonsin trodde jag skulle drömma. Tack Jesus för den och vad den visade mig. Detta är en dröm i en serie av talrika drömmar som jag tänkt att var den ljuvligaste jag drömt. Jag har upplevt många mycket starka andliga drömmar. Jag är en josefsdrömmare, helt enkelt.

Kommentar till drömmen:

Låt mig ge den intellektuella bakgrunden till drömmen, så som jag förstår den (jag har "skådat" allt detta i anden, och fått bekräftelse på det i visionslitteraturen, den apokalyptiska litteraturen, Uppenbarelseboken och nära-döden-upplevelseforskningen, därav detaljrikheten i min kosmologi):

Verkligheten består av tre huvuddimensioner (detta har jag lärt ut förr på mina bloggar, kosmologi/andlig kosmologi har varit en av mina favoritämnen, om ni minns så mycket. Jag har har tänkt mycket över det, filat på och förfinat mina teorier om det i många år), såsom människan består av tre delar, ande, själ och kropp. Varje

huvuddimension innehåller många, många underdimensioner:

1) Den fysiska dimensionen, som är **allt** vi uppfattar med våra fysiska sinnen och vetenskapliga apparater, alla de frekvenser och alla de våglängder vi kan ställa in våra apparater på, radio, TV, mobiler, internet, satelliter, allt. Denna dimension är Fallets dimension, och är "Mayas slöja", "Samsara". Det är en **obeskrivligt** futtig och liten och begränsad värld, och den är så liten att den håller sina andar i fångenskap, okunskap, likgiltighet, otro, mörker, prostitution och slaveri.

Denna dimension skapades genom att den himmelska, fullkomliga "urmaterien" "kondenserades" och förgrovades och förmörkades i en liten punkt i universum, planeten Jorden (och enbart där, vilket är svårt att förstå, men tänk dig att vi på jorden ser hela Guds fullkomliga universum genom den fallna materiens glasögon, genom vetenskapens fallna och grova instrument, vilket får oss att tro att hela universum är obebott och fallet i samma syndafall som Satans och Adams, en grov villfarelse, som även helgonet och profeten Swedenborg (1688-1772) gjorde sig skyldig till, tyvärr), vid Satans fall från paradiset, Jorden blev given åt, eller kapades av Satan i hans girighet och imperialism, och materien där inverterades eller imploderade eller omkastades, på en enda punkt i universum, allt blev upp-och-ner där, Satan blev Gud i denna värld, och Gud trampades på botten, låg och blödde, blev korsfäst, blev **den korsfäste Guden, det slaktade Lammets, dvs.**

den korsfäste Kristus' urbild. Det var så Satan skapade den fysiska materien. Det slaktade Lammet ligger och blöder i jordemateriens innersta, ty Satan har förnedrat de fullkomliga, bortom all beskrivning ljuvliga jordeatomerna och använder dem för sina syften, trampar dem i syndastoftet, experimenterar med dem och missbrukar dem i atombomber och kärnkraftverk, och jordeatomerna ligger där och blöder som martyrer under hans fötter och väntar på **sin tid**, på sin Uppståndelse, som kommer vid Jesu återkomst i härlighet, då de skall befrias från sin långa väntan och fångenskap, dessa **Guds viktigaste medskapare**, som skapat något så fantastiskt som människans hjärna och människoögat, detta mitt i Fallets värld och verklighet. Mer än någon varelse på jorden kan komma med.

2) Den astrala dimensionen, som är ett steg högre, och är drömmarnas, astralresornas, vakendrömmarnas och visionernas värld, den värld i vilken man inträder i nära-döden upplevelserna. Den är Guds fördolda och gåtfulla "visdomsskapelse", skapad för att rädda Satan, demonerna och den fallna mänskligheten från evigt helvete (civilisationen gjord evig. Döden har också samma uppgift, den är satt som en Kerub att vakta vägen till Livets träd, hindra Satan från att göra civilisationen, dvs. helvetet, evigt, såsom många futurister drömmer om att ska ske. Satan och förste Adam förde döden in i världen, men Gud använder den för sina syften, som han gör med allt, ja allt), och är dödsriket, grekernas "Hades", judarnas "Sheol". Den är **själens (1)** värld, den värld som korresponderar till vår själ (människan består av ande, själ och kropp, i den prioritetsordningen). Den

är **"mellantillståndet" (ett begrepp från kristen eskatologi), medlaren mellan den högsta verkligheten, Andens värld (som är Uppståndelsens värld), och den fysiska, fallna världen.** Den skapades av medlaren mellan Gud och människor ända sedan Fallet, Jesus Kristus, eller Gud skapade den genom Jesus Kristus, såsom han skapat den ursprungliga jorden genom Honom (Jesus Kristus spelar en helt central roll i jordens historia, som jordens ursprungliga lokalgud eller planetgud). Astralvärlden är gigantisk, relativt sett, med tanke på vår begränsade jord, då den rymmer så gott som **alla historiens döda jordemänniskor** (hur många är det egentligen?), som lever där i ostörd ro och vila på olika utvecklingsplan eller olika sfärer, dunkelt och sött, och denna värld innehåller alla utvecklingsplan eller sfärer från de ondastes grövre utvecklingsplan (som dock är ett hack högre och finare än jordemateriens plan, och som inte är något helvete, har inget lidande i sig, utan enbart en värld anpassad till dessa onda, som hjälper dem att utvecklas till goda varelser, och har fullt av skolor, universitet och missionärer och avatarer i sig) till de godastes, de som kommer helt tätt intill fullkomligheten, där slöjan mellan astralvärlden och Uppståndelsens värld är silkestunn, såsom den varit i vissa nära-döden upplevelser (t.ex. Anita Moorjanis nära-döden upplevelse, en av de mest rena och himmelska jag hört om, beskriven här). I de godastes astralvärld duggar besöken från Uppståndelsens värld tätt, och de lever i tät gemenskap med vilda icke-mänskliga djur från Uppståndelsens värld (där alla icke-mänskliga djur är vilda i skog och på äng och i flod, sjö och hav), och helgon och änglar. Men de lever ännu inte i några vilda

urskogar, de fullkomliga **sagoskogarna**, detta som är det vanligaste i Fullkomlighetens värld, detta finns först i Uppståndelsens värld, därför är sådana skogar frånvarande i så gott som alla nära-döden upplevelser, även de renaste och vackraste och mest magnifika (är inte detta underligt och remarkabelt. Det märks att de civiliserade, även de godaste bland dem, är alienerade från naturen och paradiset på ett fundamentalt sätt). Naturen där är landsbygd, trädgård, parker, ängar, åkrar, betesmarker, sjöar, bergslandskap, men aldrig stora vilda urskogar befolkade av naturväsen och vilda djur. Jag har aldrig läst eller hört om någon stor sagoskog-urskog, med vilda älvor och troll och sagolika vilda djur, som dinosaurier och drakar (jag tror något sådant har funnits i historien, dock ej som i sagans karikatyr), i någon andlig vision eller nära-döden upplevelse jag stött på. Jag har forskat i dessa ämnen i många, många år (Jo idag, jag skriver denna not 12.7.2023, just när jag redigerar denna bok, vilket sammanträffande, stötte jag på sådana som sett skogar, men visionärerna gick aldrig in i dem), fastän detta är människans ursprung, och den miljö i vilken de flesta människor levt, historiskt sett (de flesta genom historien har varit vilda urfolk, de civiliserade är historiskt i minoritet, så enligt min historieförståelse, där civilisationen för bara fyra, femtusen år sedan var en ytterst liten del av mänskligheten, de flesta levde då som urfolk i urskogar, och de var väldigt, väldigt många, fanns på alla kontinenter). Inte ens helgonet Swedenborg (1688-1772) kunde någonsin rapportera om att ha besökt en sådan skog eller varit inne i en sådan, eller fördenskull ha träffat ett naturväsen. **Det finns ingen civilisation i Uppståndelsens värld**,

civilisationen tillhör Fallets värld och dödsriket. Jesus styr människovärlden från himlens världsparlament i Nya Jerusalem (andevärldens motsvarighet till Israels Jerusalem), men denna stad finns i de högsta paradisen **i dödsriket, inte i Uppståndelsens värld**. Jesus har en kropp i Uppståndelsens värld, är hemma där, lever där som naken vilde emellanåt, i Den Stora Oskulden, som en som har uppstått från de döda, och är bara på besök som missionär i astralvärlden, då han har kläder på sig.

Vilda hundar, som en gång varit fångna, kan besöka civiliserade människor i dödsriket, och vara med dem som deras husdjur, emellanåt, ibland för ganska långa tider (särskilt om de civiliserade behöver mycket tröst strax efter döden), så att man lätt tror att det finns icke-mänskliga djur som tillhör dödsriket, är en del av dödsriket. Men de tillhör Uppståndelsens värld, ty de lever i Den Stora Oskulden, och där är de vilda, vildheten är deras hem, och så har det alltid varit, även när de var människornas slavar (hunden uppför sig som en vilde även när den går omkring i band, se hur den luktar på gräs och mull och andra hundars kiss). **Därför påträffas inte helt vilda icke-mänskliga djur och nakna, vilda naturväsen och nakna fullkomliga människoandar i civiliserade människors visioner och nära-döden upplevelser.** De icke-mänskliga djuren som figurerar där är alltid domesticerade och "tama", lever i parker, trädgårdar och lantliga förhållanden och på ängar, aldrig i stora urskogar, vilket beror på det jag sade nyss, att människorna i dödsriket får besök av sina husdjur och sin boskap från Uppståndelsens värld, och att dessa icke-mänskliga djur är med dem en tid i dödsriket, på

besök, **som om de var deras husdjur/boskap**. Så gör förresten alla missionerande änglar och avatarer från Uppståndelsens värld, som helt lever i tjänandets ande, står i de fallna varelsernas tjänst, ödmjukar sig under dem, som deras slavar och livegna. Så gör ock Jesus Kristus, som bara lever för världens frälsning, för Alltings Återupprättelse, offrande sig för alla, lidandes med de lidande, bärandes även Satans och demonernas bördor, som om han vore tjänaren och de herrarna, älskade sina fiender intill det yttersta.

3) Uppståndelsens värld, som är den högsta verkligheten, Livet självt, Varat (minns du mina "är-dikter"?), Ärheten själv, Gud själv, dit man kommer då man fullkomnats som ande, vilket kan ske före den slutliga uppståndelsen på Domens stora Dag i slutet av Tusenårsriket, då allt återställs.

Denna värld är solen i Swedenborgs andevärld (som i min förståelse inte är ett litet lysande centrum i ett oändligt universum, utan själva porten ut i oändligheten och ut i Gud, som är oändligheten själv, Hen allena, i ett **mycket begränsat dödsrike**, relativt sett. De fullkomliga andarna formligen **lever i Gud**, ett med Gud i ett kollektivt medvetande, jag har träffat sådana änglar i en vision, de är obeskrivligt ljuvliga). Swedenborg såg bara dödsriket, och det hade formen av en Stor Människa, eftersom det var Fallets andliga värld han såg, och endast människan är fallen i kosmos (Satan var en människa en gång, innan han dog och blev ande/demon). Guds verkliga Kropp är ingen människa (att tänka så är otroligt människocentrerat, antropomorfistiskt och

människotillbedjande), utan är Gud själv, Gud allena, som inte är någon människa, utan är alla varelser, från atomen till människan, lika mycket, eftersom alla varelser har sin urbild och arketyp i Gud, alla varelser är ursprungligen skapade till Guds avbilder, så att Gud har allting och alla i sig (förutom ondska), och därför är det otroligt antropocentrisk och **gudsförringande** att tänka att Gud är en människa, som Swedenborg gjorde. Jesus är inte Gud Allsmäktig, Fadern själv, **han är porten in till Gud** i andevärlden/astralvärlden, såsom solen i dödsriket är han porten in i den Större Solen, inte hela solen själv. Men han står i Solens mitt, Den Andliga Solen når dödsriket genom honom, solen lyser genom Jesu person, utan vilken inget andligt ljus skulle nå dödsriket. Astralvärlden tål inte Guds eget ljus oförmedlat, det måste brytas genom Jesu egen persons prisma.

Uppståndelsens värld är den värld alla atomer lever i, den värld alla bakterier, växter, insekter och icke-mänskliga djur kommer till när de dör, då de är på ett sätt fullkomliga (trots att deras kroppar och instinkter är på ett sätt formade/skapade av Satan och Fallets värld, genom Den Stora Kondenseringen, dvs. Fallet). **Denna värld är också en fysisk värld**, men på ett ojämförligt högre sätt än vår fysiska värld på jorden. **Här är materia och ande ett.** Detta är en helt fundamental sanning om den högsta verkligheten, och kan inte nog ofta poäng-
teras. Wetterlund (1852-1928) nämner det i sina skrifter, han förstod sig på sådan mystik/teosofi (vad jag utvecklar i detta blogginlägg är i själva verket en teosofi i ordets äldre, kristna bemärkelse). Vi har känt sådant ett antal gånger under vårt liv, då vi upplevde den naturliga

andligheten, djurens och växternas oskuldsfulla och jordade andlighet. Kanske någon gång som liten, en lagom varm, skyfri sommardag, då vi lekte i en pöl i skogen intill vårt hus.

Den fysiska världen är enbart materiell, den astrala världen är enbart andlig/själslig, men Uppståndelsens värld **är båda två på samma gång**. Ingen människa har besökt Uppståndelsens värld medan hon levde på jorden, inte ens Jesus ("man kan inte se Gud och leva" sade de i Gamla Testamentet), de har bara besökt astralvärlden, men både den fysiska och den astrala världen besöks ofta av Uppståndelsens värld, oftare ju längre upp i hierarkin man går. Vi fick besök av denna värld i Jesu uppståndelse, när den uppståndne Jesus besökte vår värld.

En underlig och tänkvärd sak i min dröm var att den lärde att astralvärlden, själens värld, inte är från evighet, utan skapades efter syndafallet som ett schack-motdrag till Satans materiella skapelse, den fysiska jordevärlden. Detta är en väldigt intressant teori som jag inte vet något särskilt om, jag har aldrig tänkt på det förrr. **Kanske behövs inte astralvärlden och själen**, eftersom den inte varit från evighet av. Kanske har anden, Anden och Uppståndelsevärlden allt som själens värld har, men i en högre form. Detta kan förklara att det jordiskt erotiska och sexuella är så nära förbundet med syndafallet, ty det tillhör själens värld, inte andens och Uppståndelsens värld (märk Jesu lära om sex och äktenskap i himlen). Kanske anden har en högre form av erotik och sexualitet, som är bortom allt vi kan tänka och känna? En högre,

sublimerad form av romantik? Det är därför man inte ska vara rädd för att mista sin själ genom att bli offer för samhällets själsslakt, dvs. det som kallas psykiatri, "skräckvetenskapen", där känslorna dödas av kemisk lobotomi, och där det tekniska i hjärnan skadas allvarligt (så har hänt på mig, mina känslor är så gott som döda och min matematiska förmåga och mitt kortminne/tekniska minne är allt i uruselt skick p.g.a psykmedicinerna), om det är detta Kristi efterföljelse leder till (tänk vad Jesu öde vore i vår värld om han levde sitt liv i dag). Varför? Jo, för att allt som själen hade, är sparat och bevarat i anden i en högre form, och anden kan inte skadas eller förstöras. Det är i anden **dygden** samlas och bevaras. Dygden är kärnan i all sann andlighet, inte de andliga gåvorna och uppenbarelserna, de är helt underlägsna, spelar en futtig roll i jämförelse. Så har de flesta äkta mystiker lärt. Dygden kan inte dräpas av Satan, dygden är immun och oförstörbar av påverkan utifrån, dygden kan enbart förstöras inifrån, av att vi väljer att tjäna Satan och "världen". Dygderna är "skatten i himlen" som inget jordiskt kan förstöra, det som Jesus uppmanade oss att samla på, istället för att samla på jordiska skatter.

(1) Det som kallas "själen" ("psyche") är huvudsätet för människans lägre och grövre egenskaper; känslorna, drifterna, instinkten, begären, romantiken, erotiken, stämningslivet, det estetiska sinnet, den sinnliga njutningen, det **av samhället** formade samvetet, det logiskt-tekniskt-matematiskt-vetenskapliga förståndet och tänkandet (däri ingår också det tekniska minnet, särskilt kortminnet), allt som baserar sig på människans fysiska

hjärna och medlar mellan hjärnan och anden i människan. Själen i människan är skapad som ett mellantillstånd (ett mikrokosmos av astralvärlden) redan här på jorden, som medlare mellan högt och lågt, för att möjliggöra frälsningen, som ytterst består i att mista sin själ, uttömma sin själ i döden (profeten Jesajas uttryck i Jesaja 53), likt Jesus, att offra och mista det lägre för det högre. Det är därför jordisk sexualitet, erotik och romantik inte förekommer i sin grova, jordiska form i Uppståndelsens värld, utan är där något ojämförligt högre. Detta behöver vi offra för att nå det himmelska, dvs. **förneka oss själva** (ett fundamentalt bud i Bibeln), inte låta oss styra av själen, instinkterna och drifterna, som är Satans och demonernas inkörsport i människan, utan låta dem tjäna det himmelska, och ytterst dö från deras grova form för att uppstå till något Högre.

Det som kallas "anden" är huvudsätet för människans högre och finare egenskaper; agapekärleken (den villkorslösa kärleken), det moraliska medvetandet, det innersta, **av himlen och den himmelska Naturen** formade samvetet, det högre förståndet och förnuftet, det intuitiva, holistiska tänkandet, viljan, personlighetens kärna och jagmedvetandet, det icke-tekniska minnet (särskilt långtidsminnet, som äldre folk oftast har intakt, ja i stegrad form), barmhärtigheten, medlidandet, empatin, ödmjukheten, tålamodet, mildheten, saktmodet, vänligheten, godmodigheten, modet, alla de dygder som Kristi efterföljelse skapar i en människa har sitt säte i anden, och **kan inte dräpas av någon yttre makt.** Så enligt Diogenes och kynikerna, ja enligt alla helgon och äkta mystiker. Allt det goda som

samlas i själen tar människan med sig i astralvärlden efter döden, men allt det goda som samlas i anden tar människan med sig i Uppståndelsens värld efter Den Andra Döden, som är De Dödas Uppståndelse i Alltings Återställelse, då dödsriket kastas i eldsjön, dvs. förintas, och civilisationen når sitt slut, och bara paradisisk Natur återstår, vilket profeteras av många profeter att ska ta plats när Tusenårsriket spelat ut sitt spel. Den Andra Döden är den sista reningselden och förvandlingen som alla dödsrikets invånare skall genomgå när allt är slut, när historien är slut, och den liknar på reningselden, katharsisen i nära-döden upplevelserna, när man plötsligt förstår allt som hänt. Denna reningseld skall t.o.m. återställa Satan och demonerna till fullkomlighetens värld. Så är oss lovat i heliga skrifter genom hela historien.

Ett enkelt sätt att kunna förstå skillnaden mellan själen och anden är att tänka på det som kan förstöras av psykmediciner (detta är själen) och det som inte kan det (detta är anden). Varje psykpatient som genomlidit antipsykotiska psykmediciners helvete bör kunna veta skillnaden. Och kanske de alla har en erfarenhet av att få något högre i present av himlen när de miste det lägre, dvs. själens centrala förmögenheter, som sina känslor och sin matematiskt-tekniska skarphet. Detta har inte psykiatrin, som hatar andlighet, räknat med, och nu som alltid lurar Gud Satan, och använder hans ondska för sina syften, får honom att tjäna sina syften med sina heliga, får honom att springa sina ärenden. **Så mycket större är Gud än Satan. Minns att Gud är oändlig, är Livet**

självt, och att Satan bara är en människa, en skapad varelse, lite som Bill Gates kanske.

* * *

Detta är slutet av min andliga kosmologi i denna bok, som jag har försökt göra till kärlekens kosmologi, en kosmologi som är styrd av kärleken som högsta princip.